

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LĀJ

Aklınla

Yaz sayısı

— Rica ederim peşimi bırakın...
Semtimize geldik!

**Hayatınızın
her devresinde
huzur
ve güven**

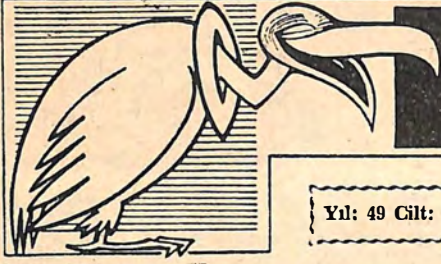
**inde
olabilmeniz için...**

tasarruflarınızı

AKBANK ta
toplayınız.

(Ak. : 85)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 27 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 23 Haziran 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

Kuyular dolarken..

NE güzel sözdür:

— Bir deli bir kuyuya bir taş atar, yüz akıllı çıkaramaz.

Tam o durum işte Türkiye'nin bugünkü ortamı...

Şu farkla ki:

Ortalıkta kuyu bir tane değil, sayısız denilecek kadar çok.

Aramızda yüz akıllı bulunup bulunmadığı işe kimsenin bilemeyeceği bir istatistik konusu. (Ancak yüz sayısının iyimserce bir rakam olduğu tahmin edilebilir. Aramızda gerçekten akıllı yüz kişi bulunsaydı bu ortam doğabilirdi miydi?)

Kuyulara atılan taş sayısına gelince... O da bir tek olsa daha ne isterdik! Her gün yüzlerce arabaya dolusu çakıl ve kaya dökülüyordu bütün kuyulara.

Ya taşçı delilerin sayısı?

Bakırköy Hastahanesinin Başhekimini açıklama yaptı:

Yurdumuzda akıl hastaları hızla çoğalmaktaymış. Büyük şehirlerimizde her yüz kişiden altmış ruhsatlı sayılmış. Bunlardan yirmisinin dengesizliği hemen hekim müdahalesini gerektirecek derecede vahim imiş.

Aslında bunu bilmek için sayın Başhekimin açıklamasını beklememize hacet yoktu. Çevredeki davranışlara dikkatle bakmak yeterdi.

Hekimlerin gerekli müdahalesinden sonra bile nüfusumuzun

«tedaviye muhtaç» bölümünden bazı kişilerin kuyulara taş dolurma çabası devam etmektedir.

Bunların arasında, tutumlarının çirkinliğiyle toplumumuza yıllar yılı etkisi azalmayacak zehirler akıtanlar da var.

Türk toplumuna ameliyat için her neşter vurulmuşta hesapta olmayan bir iltihap fışkırışı gibi taşan mide bulandırıcı jurnalcilik irininden söz ediyoruz.

Ameliyat telaşı ortamını, kendi kompleks birikimlerini gidermek için fırsat bilen birtakım toplum mikropu böyle zamanlarda bütün marifetlerini ortaya dökerler.

Çoğu kere imzasız jurnallerin maskesini takarak...

Bu hem kallesliğin daniskasıdır, hem de yetkilileri âlet gibi kullanılacak ahmaklar yerine koymak küstahlığının tam bir örneği.

Bereket versin yetkililer bu işteki tersliği ve çirkinliği görerek herkesi uyarabilecek çapta kişiler çoğunlukla.

Millet, onların gerçekleştirecekleri reformları susamış gibi bekliyor.

Başaracaklar hayırlısıyla.

Eğer kuyudan taş çıkarmaktan vakit bulabilirlerse!

AKBABA

Her şeyden vergi alınacak. — Gazeteler —

— Her eve lâzımı!..

AKBABA - TOTO'da KAZANANLAR Gelecek sayımızda

Okurlarımızın büyük bir ilgiyle katıldıkları AKBABA — TOTO yarışması sonuçlanmıştır.

Doğru cevap verenler arasında çekilecek kura sonucu 500 lira kadar kazanacak okurlarımızın adlarını gelecek hafta yayımlayacağız.

Gelecek sayımızı bekleyiniz.

Hemşehrilik vergisi alınacak. — Gazeteler —

— Sayın hemşerilerim!..

Önce bey'e, sonra eve... NURETTİN TÜRKER

NİHAT bey, karısının telâşlı ve sinirli haline aldırmadan purosunu tütürmeye devam ediyor. Karısı gelip de gözlerini iri göbeğine dinkince bir tuhaf oldu. Dili paslı kuru ama, şimdi şöyle güzel bir kahveyi kim pişirecek? Üç günden beri hizmetçisiz kalmışlardı.

«— Söyle adamlara, ilâni gazetesinin iyi bir sayfasında yayınlanırlar. Bizim hizmetçimiz sosyetenin en güzel, en becerikli, en asil, en genç, en görgülü...»

Baylıyordu karısının bugünkü durumuna. Evliliklerinin ilk yıllarında, karısının şu dediklerini Nihat bey diyor. Fakat, dinleyen kim. Üstelik kavga da ediyorlardı bu yüzden. Sonra sonra, anladı karısının huyunu. Kendisi ne söylerse, karısı bunun tersini savuyordu, ya da «Bu evde benim sözüm geçer, sen karışamazsın» diye tutturuyordu. Kolayını buldu Nihat bey de. Bir şey mi yapılacak. Yapılacak işin tamamen tersini ileri sürsün yetiyor. Hem de öyle bir hızla yürürlüğe konuyordu ki, bu oyun yaşananlarının her dakikasına yerleşmeye başlıyordu.

«— Hanımıcığım...» dedi. «Şunların en'ini kaldırsak da, normalini arasak olmaz mı? Ben hizmetçide her şeyden önce zekâ ararım. Öbür tarafı önemli değil...»

«— Şu ilânda aradığını her özellik yazılı. Daha bir kelime olsun ekleyemem. Ev boş gibi oluyor. Sen durma, git de ver şu ilâni gazete. Zekâ aramış. Lâfa bak ayol. Biraz aptalca olursa rezil mi olacağız ya-nı?...»

Aslında, Nihat bey ne çektiyse hep zeki hizmetçilerden çekmişti. Hayırlısı deyip düştü yola. İlân yarın çıkacağına göre, sabah erkenden kalkmak gerekecekti. Sonra, bürodaki işlerini de bugünden ayalayıp, düzene koymalıydı. Purosunu yaktı, göbeğine iki şaplaak vurup derin bir «oh» çekti...

Devrîsi gün, kahvaltı sofrasından kalkmaları kismet olmadan talipler gelmeye başladı. Karısı büyük bir ciddiyetle gidip ilk talibi içeriye aldı.

Nihat bey; inceledi geleni. «Ayakları çarpık, ön dişlerinden biri yok. Kalçaları çok geniş. Göğüslerin şişirme oldukları belli. İş yok...»

«— Nesî var hanımıcığım? Eline çabuk birine de benziyor. Maşallah maşallah. Şu bizim çamaşırcının kardeşi olmasın sakın? Şu çenesi, kırık dişi...»

Karısı, bir kaç sorudan sonra defteri açtı, usulden adresini yazıp «Kara verirsek size haber salarız» deyip, savdı.

İkinci talip orta yaşlı, hanım hanımıcık bir tazeydi. Nihat bey inceledi: «Sarışın ama, saçlar boyalı. Boynu çok ince. Böyle düşük omuzlardan nefret ederim...»

«— Vallahi tam hizmetçiye yara-

şır bir asaleti var. Şuna bak, üstü başı, eti budu tam ahçıya yardımcı olacak gibi gösteriyor ya, önemli değil...»

Üçüncü talip fıkır fıkır, her yanını oynak bir genç kızdı. Onlara bırakmadan tanıttı kendisini:

«— Ben kendimi hizmetçiliğe adanmış efendim. Yirmi kez ciddi evlenme teklifi aldım. Fakat, bir türlü evet diyemiyordum. Böyle çalışmak daha zevkli oluyor benim için.»

Kaçamak yollu göz işaretini de alınca, Nihat bey de inceledi: «Vücut güzel. Ayaklar biçimli. Kalça ile göğüs orantısı normal. Yüzü biraz fazla oynanmış, makyajla bozulmuş. Yalnız, bu kadar rahat hareket edebilmesi pek hayra alamet değil. Bu na rağmen enteresan. Her zaman karşılaşılmayacak bir tip olsaydı, belki. Açık açık geliyorum diyen tehlikeyi gördü Nihat bey...»

«— Evimizde, size talip olabilecek bekâr bir erkek olmadı için çok üzgünüm...» dedi. «Hanımıcığım, kendileri manikürden falan anlıyorsa niye bir taşla iki kuş birden vurmayasın?»

Dördüncü talip, daha kapıda çenesini açmış, içeriye bir şey bırakmamıştı:

«— Hanımım sen mîn güz?» diye, çınlayan tiz bir ses duydu Nihat bey. Karısı ile konuşuyorlardı. «Vallaha gulun kölen olurum gurbanım. Bi dediğini iki ettirirsem gafamı gir...»

Beşinci talip salona girdiğinde Nihat bey neredeyse ayağa kalkacaktı. O ne ihtişam efendim, o ne asalet, o ne zarafet, o ne bacak, o ne... «— Kiminle tanıştığınızı lütfeder misiniz hamfendi?»

Karısı ise bas bas bağırmağa başladı:

«— Yok kızım, yok. Ben kapımdan savdığım bir hizmetçiyi bir daha evime alamam. Ne dersen de, unutur muyum hiç, unutur muyum? Banyoda kaynar suyla haşladığını, bir hafta hasta yattığını...»

Eski hizmetçi, tepeden tırnağa nasıl değişmiş öyle, hayret etti Nihat bey. Karısının bu sert tutumuna karşı, o da gerekli cevabı verdi tabii:

«— Banyo senin gibi karının ne-yine be? Sabah suratını yıkamadan kahvaltı istersin, elbezine sürütür durursun. Bir suya dalıp çıkmakla yıkanmak mı olurmuş? Üç ayda bir kez olsun keselendiğini görmedim. Yalan mı ha? Sor istersen, beyefendi söylesin bakalım...»

Kıyamet günü gelmişti Nihat bey için. Beyefendi sustu, çekildi, sindi koltuğuna. Ne desin, ne etsin Nihat bey?... Bereket versin işi uzatmadan vurdu kapıyı, çekti gitti...

Hanım sinir krizleri içerisinde istihate çekildi. «Bugünlük yeter» deyip, Nihat bey de sokağa çıkacaktı ya, hanımı tutturdu bir kez:

«— Hayır, bir yere gidemezsin.

Ne pahasına olursa olsun bugün eve bir hizmetçi istiyorum. Otur, bekle. Nasıl bir şey olacağını söyledim sana. İstiyordum dedim. o kadar...»

Haydi bakalım Nihat bey. Haddine mi düşmüş bunun olmazı? Geçti salona, purosunu yaktı, bekleme-ye başladı.

On dakika sonra, kapıda karşı-na çıkan bir çingene dilberiydi. Sağ kolunda üç sepet, sol kolunda iki elek...

«— Ne o be, soyka? Kala kala sana mı kaldık??» dedi, Nihat bey.

«— Ooo, beycağazım. Güllüver de güller açılın ağzıcağazında, uzatı-ver elcağazını da bakayım falcağazı-na...»

Kapıyı suratına çarptı. Neyse ki, az sonra gelen talip biraz teskin etti Nihat beyi.

«— Buyur kızım. Gel bakalım söyle...»

«Bu kız, bu kız tanıdık biri» derken, genç kız da oturur oturmaz aynı şeyi belirtti:

«— Beni tanımadınız mı?»

«— Birden çıkaramadım nereden tanıştığınızı. Ama, çehrenizin hafızamda silinmeyen bir anısı var. Sizi bu bakımdan...»

Genç kız ne kadar da heyecanlıydı. Kükür gibi atılıp, açıldı:

«— Sizin yanınızda olmak, sizinle birlikte yaşayabilmek, sizinle aynı havayı teneffüs edebilmek için düştüm bunu. Ben...»

«— Yâni siz beni...»

«— Evet, seviyorum Nihat bey. Yemin ederim ki...»

«— Nasıl oldu böyle bir şey. Hayret, fotoğrafımı falan birisine mi benzettiniz acaba. Dur bakayım, ünlü kişilerden kimseye de benzemem ki...»

«— Sık sık görürüm sizi. Sesiniz, yürüyüşünüz, o sert bakışlarınız... Ben, ben fabrikanızın paket servisinde çalışan Ümmühan'ım Nihat bey...»

Nihat bey, genç kıızı kollarından tuttuğu gibi kapının önüne bıraktı:

«— İşine son vermiyorum ama, bir daha böyle delilikler yaparsan karışmam. Haydi bakalım Ümmühan kızım, doğru fabrikaya...»

Yavrucak iç çeke çeke ağlayıp gitti.

Yarım saat sonra, bir yudum için doldurduğu viski kadehini yarım-lamıştı. Salona aldığı hizmetçi adayına dalgın dalgın baktı. Tepeden inme:

«— Bu işte kararlı mısın kızım?» dedi.

Karısından hiç ses yok... Genç kız saçlarını toplayan bağı çözdü, uzun dalgah saçlar omuzlarına kadar indi. O gözler? Etili dudaklarını diliyle yalayıp güllüyordu. «Kumral ama, en güzeli...» dedi Nihat bey.

«— İşe yeni mi başlıyorsunuz. Yoksa daha önce de çalıştınız mı?»

Karışdan yine ses yok. Cevap olsun diye ayakbaılarını çıkarttı.

mini eteğini karnına doğru çekip ayağa kalktı. İki kez fırdöndü yaptı, üçüncüde gelip oturdu yerine.

«— Size bazı şeyler soruyorum. Zaten sabahdan beri...»

Sanki, sen sor, ben de göstereyim diyordu genç kız. Üç adımda yanına geldi, iki kolunu boynuna doladı: Nihat beyin.

«— Rica ederim, kendinize gelin...»

Son uyarı da fayda etmedi. Tuttu, Nihat beyin elini yüzüne yasladı. Konuşmayan diller konuştu:

«— Ağzım var, dilim yok. Sabahları nasılsın yavrum diye böyle hatırlı sormak istersen fıs fıs demek yeter, ücreti on lira. Öğleyin, göğsünde karınca var yavrum diye kış kış etmek isterseniz, ücreti yirmi lira. Akşamları da uyu bakım deyip pış pış etmek otuz lira. Toplam olarak günlük hesap tutarı altmış lira eder beyefendi. Hizmetçi aylığının takdirini de hanımınıza bırakıyorum...»

«— Valla bu öyle bir şey ki...»

«— Biraz fazla oldu diyorsanız, size en son maliyetimi diyeyim. Sabah fıs fıs'ları cepten gitsin. Öğle kış kış'ları ve akşam pış pış'ları için günde temiz bir ellilik. Oldu mu beyefendi?»

«— Ne desem bilmem ki?»

«— Aaa, söyle bir kafanızı kaldı-rın ayol. Benim gibisi, böylesi ve de sabah, öğlen, akşam...»

«— Benim için hiçbir sakıncası yok da, yalnız hanım ne der, ne eder; buna karar vermiyorum...»

«— Vah vah, hizmetçi kullanmak-ta tecrübeniz yok muydu? Korktu-ğunuz bu olsun, o işi hallederim ben. Çok kolay. Sabahları hanım ya-takta, ben ayakta olurum. Dakika-ları sayacaksınız. Büyük heyecan beyefendi. Günaydın derken birinci, havlunuzu tutarken ikinci ve çayım-zın son yudumunu alırken de üçün-cü hamlelerinizi yaparsınız. Siz siz olun, aman sakın tutkal gibi yapış-ma huyu edinmeyin. Serî, dakik, hız-lı hareket. Bir kaç günde pratiğini-zi artıracacağımı da garanti ediyorum. Öğle matinesine gelince...»

«— Anlatamadım galiba. Ben çok serî ve plânlı çalışmayı bilen bir adamım. Hanım az önce sinirlendi ve içerde yatıyor. Demek istediğim, acaba sizi görünce tamam der mi?»

«— Ben sizi sevdim beyefendi. Samimi, sempatik ve anladığım kadarıyla tam enerjiksizsiniz. Siz de beni arzu ettiğinize göre gerisi kolay. Şimdi, mutfak nerde? Yoo, siz kalkmayın, rahatınıza bakın. Çeyrek saat sonra hanımınıza fikirlerinizi sorarsınız. Şurada mı? Güzel, gitmeden önce şu hususu belirtirim. Hanımınızın yanında biraz çirkin yürürüm, sizin hakkınızda da ileri geri konuşurum. Sakın alınmayın...»

Yeni hizmetçi, mutfaktan bir kova sıcak su ile yatak odasına geçti. Dediği gibi de çeyrek saat sonra

— Ekmekler yine küçüldü. —

geldi. karısının kendisini çağırttığı-
nı haber verdi.

Yatak odasına girdi ki ne gör-
sün Nihat bey? Ayakları sıcak su
dolu kovanın içerisinde geri yaslan-
mış olan karısı, memnun, mutlu, gü-
lererek selamlıyor kocasını:

«— Teşekkür ederim Nihat'cığım.
Öyle birini seçmişsin ki, tam tam
istediğim gibi. Çirkin denemez, be-
cerikli, masajdan da anlıyor, elini
uzatsan ne istediğini anlıyor, yalnız
pek konuşkan değil. Kusura bakma,
seni de şey bulmuş. Neyse, Allah
gönlümüze göre verdi...»

«— Çok şükür...» dei, Nihat bey.
«Şimdi ben de içim rahat olarak
işime dönebilirim.»

Kapıdan çıkacağı sırada yeni hiz-
metçi yetişti:

«— Hanımefendi saat ondörtte te-
lefonla sizi arayacak. O saatte yer-
nizde olacağımşınız...»

Yatak odasının kapısını kontrol
ettikten sonra da:

«— Beyefendi, paramı hak ederek
alacağımıza inandınız değil mi?...» de-
di. «Hanımın işi tamam. Size gelin-
ce, vakit öğle sayılır. Bir kış kış
deyin de sıftah yapmış olalım. U-
nutmayın canım, hadi kış kış, kış
kış...»

Nihat beyin elleri titredi, parmak-
ları karıncalandı:

«— Bir de pratiğim var dersiniz.
Böyle çalışılmaz. Çok dikkatli olma-
lıyım. Hayırlısı. Haydi gülegüle...»

Nihat bey otomobilinde purosunu
dişledi. İri göbeğini tırmaladı, diş-
lerine baktı aynada ve bir türkü
tutturur gibi gaza bastı:

«— Gitti de gitti kış kış, akşama
da akşama gelsin bakalım piş piş.»

Saat ondörtte telefon çaldı. Ahi-
zeyi kaldırır kaldırmaz ağlamaklı
bir kadın sesi duydu. Karısıydı bu:

«— Dinle Nihat...» diyordu. «Sen
evdeyken, bir rezalet çıkmasın diye
her şeyi yutmuş göründüm. Yeni
hizmetçi ile hazırladığınız numara-
ların hepsini duydum, gördüm, bili-
yorum. İkimize de yol veriyorum.
Rezil herif...»

Telefon ahizesini bile yerine ko-
yamadı Nihat bey. Yıkıldı, yığıldı
kaldı olduğu yere... Eve gidip, karı-
sının gönlünü yaptıktan başka çar-
e yoktu. Önce kuyumcuya gidip el-
mas bir yüzük aldı, cebine atıp e-
vin yolunu tuttu. Kapıyı açan yeni
hizmetçiydi. Demek ki hanım çekti
gitti, o da kendisini bekliyordu:

«— Gitti mi? diye sordu hizmet-
çiye.

«— Yatak odasında, yarı baygın
yattıyor. Siz yanına gitmeyin. Ha,
gönlünü almak için bir hediye fa-
lan aldınız mı? Bana verin de usul-
ca yanına bırakayım. Öyle sandığı-
nız kadar aramız açık değil...»

Nihat bey elmas yüzük kutusunu
uzattı. Hizmetçi açtı kutuyu, yüzü-
ğü parmağına geçirdi:

«— İnce bir zevkiniz varmış...»
dedi. «Şahane bir şey. Kaç bin lira
eder kimbilir? Teşekkür ederim.»

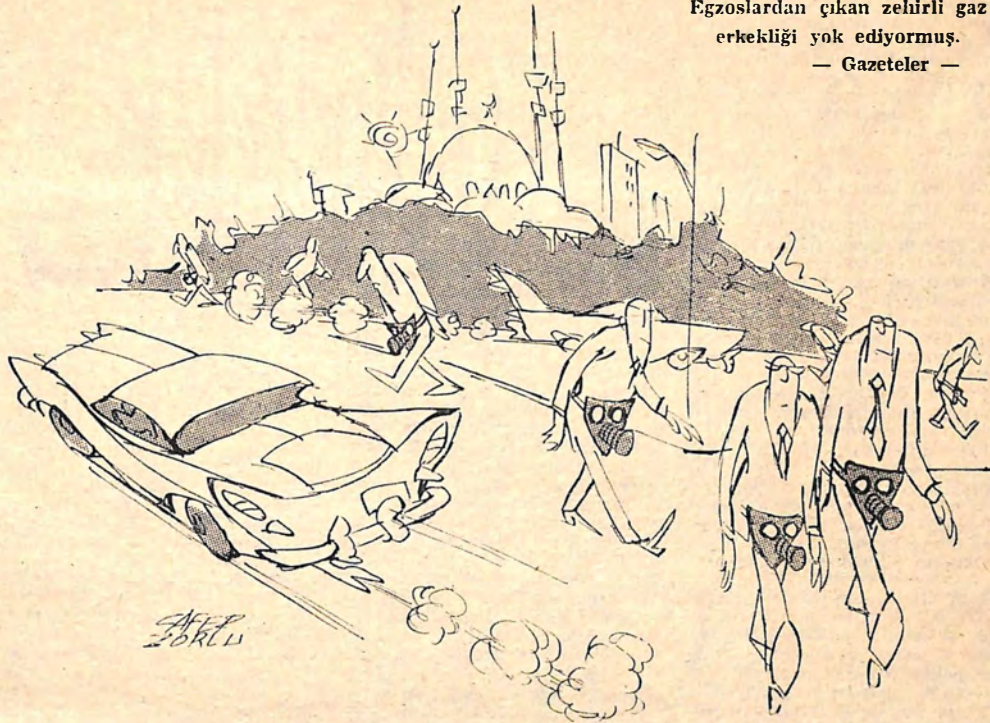
Bu «teşekküre» ve fıkır fıkır gü-
lüşüne pek anlam veremedi Nihat
bey. Yeni hizmetçi açıkladı:

«— Hanımınız, saat ondörtte te-
lefon edeceğim diye bir şey söyle-
memişti. Telefon eden bendim. Ken-
disinin bir şeyi çağırdığı falan da yok.
Güzel yemek pişiririm. Gelin de e-
limden bir kaç lokma yiyyin diye
düşündüm. Malum ya, tarife göre
atılma yapmayalım. Yömiye sabah-
tan başlamadı diye belki itiraz e-
derdiniz. Yüzüğe gelince... Dikkatli
olmaz da galeşigüzel hareket eders-
eniz akıbetimiz böyle olur, size da-
ha pahaliya mal olur diye uyarıcı bir
ikaz. Her halde memnun oldunuz
sanırım beyefendi...»

Nihat bey, şaşkınlıktan kendi gö-
beğine vurup «piş piş» demeye baş-
lamaz mı?

Nurettin TÜRKER

Egzozlardan çıkan zehirli gaz
erkekligi yok ediyormuş.
— Gazeteler —

Yazısız

SİZLERİ bilmem ama, biz
Ankara'da çok neşeli günler
yaşamaya başladık. Şahsen
ben, Sıkı Yönetimin tadını çıka-
rıyorum.

Neden mi?
Anlatayım da dinleyin...
Biliyorsunuz Sıkı Yönetim, di-
ğer konular arasında «Trafik» e
de el attı. İşte neşem buradan
geliyor.

Bizim trafiği bilirsiniz.
Dolmuş şoförü, altı kişilik a-
rabasına sekiz kişi alır, sekiz ki-
şiyi de o sekiz kişinin kucakına
oturturdu.

Şimdi o yok.
Böyle yapan dolmuşçunun ne
kendisini görebiliyorsunuz, ne
de arabasını.

Hani aksi şoförü, arabasını
tam köşeye bırakıp, kahvede pra-
fa masasına otururdu ya.

İşte artık bu yok.
Arabasını köşeye bırakıp, kah-
vede prafaya oturan şoförün ne
kendisini ve ne de arabasını gö-
rebiliyorsunuz.

Hani, renkli trafik ışığı önün-
de durup, kırmızı ötesi'nden
mor ötesi'ne kadar bütün renk-
ler trafik ışığından gelip geçtiği
halde, aldırmaıyıp:

— Hadî, bir iki... bir iki! diye
muavin bağırta dolmuşçunun
ne kendisi var, ne arabası ve ne
de muavini.

İş bu kadar da değil.

— Yayalar?...
Diye soracaksınız.

İşte asıl eğlence orada zaten.

Yanan kırmızı ışık, sanki ya-
yalara yolun kapalı olduğunu
göstermiyormuş da, civardaki bir
evi anlatmak istiyormuş sanan
yayalar var ya, işte onların hal-
lerini bir gelin de görün.

Cumartesi günü saat bir. Kı-
zılay kıvr kıvr insan dolu. Gök-
delenin önündeki yaya geçidinde
kırmızı ışık yanmış. Herkes bek-
liyor. Afili bir delikanlı, karşı
kaldırımdaki minil bir kıızı gö-
züne kestirmiş olacak ki, önce
şöyle bir iki parmak darbesiyle
saçlarını düzeltti. Oysa ensesin-

ayna
MEHDİ ZİT

NEŞELİ GÜNLER

★

de öyle bir saç yığını var ki, he-
lâlden iki yastık doldurur.
Sonra ceketinin önünü açtı, o-
muzlarını ileri verip sırtını kam-
burlaştırdı daha sonra da altı
kendisini asfaltta.

Yürüyüp karşıya gidiyor.
Işığın değişip yolun kendileri-
ne açılmasını bekleyen tüm ya-
yalar enayıl, bir bu delikanlı akıl-
lı.

Herkes beklerken o asfaltı ar-
şınıyor.

Tam karşıya geçti ki, yahut
geçtiğini sandı ki, omuzuna bir
el dokundu.

Dönüp baktı:

Bir trafik memuru.

— Lütfen şu tarafa.

Oğlan epeyce şaşkın:

— Ne tarafa? diye sordu.

Trafik memuru gayet soğuk-

kanlı ve nazik:

— Şu tarafa! dedi.

— Ne var orda?

— Bizim arkadaşlar var.

— Ne olacak?

— Size ceza kesecekler. Yol
yayalara kapahyken geçmenin
yasak olduğunu bilmiyor musu-
nuz?

Nerden bilsin oğlan? Avrupa'ı
ya gitmemiş ki. Böyle şeylerin
sadece oralarda olabileceğini sa-
nıyor. Türkiye'de ise trafik lâm-
basında ne yanarsa yansın, her-
kes canının istediğini yapar.

Delikanlının birden kamburu
ciftleşti ve halkın gülüşmeleri a-
rasında, trafik memurlarının bu-
lunduğu yere doğru yürüdü...

Kızılay'dan Ulus'a çıktım.
Orası daha da tatlıydı.
Birden, güçlü bir hoparlörden
bir ses duyduk:

— Hanımefendi, hanımefen-
di!...

Herkes etrafına bakınmaya
başladı.

Hoparlördeki ses tekrarladı:
— Hanımefendi, hanımefen-
di!...

Tekrar etrafımıza bakındık ve
nihayet «Hanımefendi» gördük.

Tamı meydanın ortasında bir
kadın. Tombulca, beyaz etekli, el-
lerinde bir kaç paket. Sağın-
dan soldan, önünden arkasın-
dan vızır vızır geçen otomobiller
arasından meydanı geçmeye ça-
lışıyor. Hem de tam ortasından.
Bütün meydan halkının kendisi-
ne baktığından habersiz.

Hoparlördeki ses tekrar duyul-
du:

— Hanımefendi, hanımefen-
di!...

Meydanın ortasındaki kadın,
nihayet kendisine seslenildiğini
anlamış olacak ki, bir elini göz-
lerine silip edip, sesin geldiği
yöne baktı.

— Bu tarafa, bu tarafa! dedi
hoparlördeki ses.

«Bu tarafa» dediği yerde, üç ta-
ne trafik memuru tezgâhı kur-
muşlar, harıl harıl ceza kesiyor-
lardı.

Meydan ortasındaki tombulca
kadın da, etraftaki halkın tath
gülüşmeleri arasında, cezasını ö-
demek için o tarafa, yani: «Ce-
za» tarafına doğru yürüyüp gitti.

İşte Ankara'yı dolaşıp, bu
manzaraları seyrediyordum şimdi.
Epeyce de eğleniyordum.

Eğleniyordum ya, yalnız bir şey
den de korkuyordum.

Etrafa bakıp eğlenirken, ben
de bir cezaya çarptımayayım...

Fakat işin doğrusu da bu. Ya
bunları öğrenip alışacağız, ya da
ceza vere vere bütçedeki açığı
kapatacağız...

Mehdi ZİT

AYNA gibi parlayan camda üç tel beyaz saçını itina ile taramıştıktan sonra günün sevilen melodilerinden birini ıslıkla rezil ederek, çalıştığı müesseseye ait özel otonun şoför koltuğuna kurulup, tatlı bir heyecanla beklemeye başladı. Saatine bir göz attı, onbire beş var.

En, yıllar kadar uzun sürecek bir beş dakikası daha kalmıştı. Bir akşam önce kaşık kalıbı yolculuk ettikleri otobüsten inerlerken:

— Onbirde, demisti genç kız, istasyonun arkasında...

Kulaklarına inanamamıştı ihtiyar muhasebeci. Beş çocuk anası otuz yedi yıllık karısı günün yorgunluğunu deliksiz bir uykuya gidermeye çalışırken o, sabaha dek birçok gençcin uğrunda çekinmeden canını verebileceği güzelliğindeki o bir içim su körpecek kıza geçireceği saatleri hayal edip duruyordu.

Fakat müessesesi?... Çaresiz asacaktı işi. Ellisekiz yıllık ömrü boyunca bir gün olsun işini ihmal etmemişti ama, ellisekiz yıl içinde fırsatın böylesi de hiç karşısına çıkmamıştı!

Bakışları yeniden saatine kaydı: — Onbire bir var!

Tatlı bir sarhoşluk sardı bedenini. Fakat o ne? Çatık kaşlarıyla müdür canlanmıştı hayalinde. Müessesenin arabasıyla, zimmetinde bulunan işçinin parasını soruyordu.

— Canım, zamanı mı şimdi?

Ellinin tersiyle sinek kovalar gibi kıstırdı müdürün çatık kaşlı hayalini.

— İşte, sanıyes! sanıyesine saat onbiri!

İnce uzun bacakların üzerinde minicik geniş bir eteğin dalgalanmasıyla yerinden fırlayıp, arabanın kapısını açtı. Heyecanlı bir fısıltıyla: — Gelmiyeceğinizden korkuyordum, diye kesik kesik fısıldadı.

Genç kızın kahkahası çın çın öttü kulaklarında. Kaçamak bakışları hemen dizlerinin dibindeki çıplak bacaklarda, gazladı arabayı. Bacaksız çok çok onaltısında görünüyordu ama, ne rahat hareket ediyordu! Yarı yatar görüntüde kendini geriye atmış, uçuşan saçlarını yan camdan esen rüzgâra bırakmış, otomobile ilk kez binen bir çocuk mutluluğuyula gözlerini kapamış gidiyordu.

Bir elini vitesten hiç çekmeyen ihtiyar muhasebecinin bu zevkli heyecana daha ne kadar dayanacağı belli değildi. Ramazan davulu gibi güm güm vuruyordu kalbi! Hele viteste değiştirirken eli okşarcasına genç kızın bacaklarında dolaşmıyordu, o haspa da memnuniyetini belirtircesine gülümsemiyor mu, direksiyonu bırakıp kıza saldıracak hale geliyordu adamcağız! Beyni çalışmıyor, elleri direksiyona hâkim olamıyordu artık. Hızla yanından

geçen bir arabayı biçmekten kıl payı kurtardı kullandığı arabayı. Yolu indirmek için duran bir dolmuş arkadaşın bindirmesine ramak kaldı! Orali değildi genç kız. Kaçamak bakışlarla yanındaki taptaze çiçeği incelemeye başladı ihtiyar. Pürüzsüz boynu, makyajsız fakat çok güzel bir yüzü, kolsuz incecek elbisesinin üstünden bütün özelliğiyle belli olan limon büyüklüğünde dik ve sert göğüsleri vardı. Anınsız gözlerini açan genç kıza yakalanıverdi ihtiyarın limon hırsızlığına çıkan bakışları. Suçunu bastırmak amacıyla:

— Bu güzel vücudu ilk fırsatta, bir moda evinde ellerimle giydireceğim, diye mırıldandı.

— Çok iyisiniz, diye fıkırdadı genç kız. Ama olmaz ki... Kimin aldığı sorarlar evden. Sonra bir daha dışarı çıkmama da izin vermezler.

— Haklısın yavrum, diyerek genç kızın sol dizinin üstündeki çıplaklığı elini bıraktı ihtiyar. O fahiş hiç düşünmemişti. Fakat senin için bir şeyler yapmalıyım.

Gecenin kurduğu plana uygun hareket etmek için bütün dikkatini kullanıyordu. Yardımdan söz edecekti önce. Sonra bir plaja götürmenin yollarını arayacaktı. Sonra da...

— Madem öyle, elbisenin parasını bana verin, dedi kız. Buldum derim evdekilere. Bu parayla kendime elbise yaptıracağım derim.

Yüreği ağzına geldi ihtiyarın. Hemen elbise alalım dememişti ki... «İlk fırsatta» demisti. Fakat karşısındaki hemen parasını istiyordu. Gerçi epey para vardı yanında. Kendinin değildi ki...

Ama ister istemez verecekti. Eğer günü en güzel şekliyle değerlendirmek istiyorsa, masraftan çekinmeyecekti.

Cebindeki para tomarından çektiği bir yüzüğü genç kızın avucuna tutuşturdu:

— Yetmezse, üstünü tamamlarını.

Kız teşekkür edip, çantasına yerleştirdi parayı. Sonra çevresine bakınıp sordu:

— Nereye gidiyoruz?

Korkutmaya gelmezdi bu tecrübesiz yavruyu:

— Nereye istersen, diye mırıldandı. Denize gitmeyi ister miydin?

Sağ kolu genç kızın beline dolanmıştı. Kendini kurtarmaya kalkışmadı kız:

— Yok, dedi. Benim yüzümden masraf etmenizi istemem.

— Bir plaj masrafından ne çıkar yavrum? Her şeyimi verebilirim seni memnun etmek için.

— Yalnız plaja para verseniz neyse. Mayom da yok.

— Emret en güzelinden alayım. Yüz lira, ikiyüz lira feda olsun senin en değerli yerlerini gizleyecek mayoya!

Kız hayretle açtı gözlerini:

— İkiyüz lira mı?... — Beşyüzüğümlü beğen, beşyüzüğümlü alayım!

Başını, ihtiyarın omuzuna yasladı kız:

— Bu kadar masraf yapmanıza dünyada razı olmam! Daha ilk görüntüde sizin ne kadar eli açık bir kimse olduğunuzu anlamıştım zaten. Cebinizdeki para sizi rahatsız ediyor anlaşılan.

Baygın baygın genç kızın gözlerini baktı ihtiyar:

— Güzelliğinin yanında paranın ne önemi var? Senin uğruna hepsini saçabilirim etrafa!

— Ay, vallahi yaparsınız siz! diye fıkırdadı kız. Ama bırakırsam yaparsınız tabii... Mayoya vereceğiniz beşyüz lirayı siz verin bakayım bana... Anlaşıldı elinizden almazsam, hiç uğruna sokağa atılacak bunca para!

— Peki, dedi ihtiyar, madem istemiyorsun mayo almam.

— Yoo, bir fırsatını bulur, alırsınız siz yine. En iyisi verin o parayı bana.

— İnan ki almam. Dursun bende.

— Ah koca yaramaz, sözde beni atılacak, sonra çaktırmadan ilk gördüğün yerden mayo alacaksın değil mi? Ama ben o parayı cebimde almasın da bilirim!

Elini ihtiyarın iç cebine sokup, para tomarını dışarı çıkardı:

— Ooo, ne çok para var burada!

Paraların gitmesi, ihtiyarın mahvolması demekti:

— N'olur yerine bırak onları, diye yalvardı.

— Bırakmam, diyerek adamın yavaşına bir öpücük kondurdu genç kız. Şu beşyüzü mayo için alıyorum, gerisini de bir çalgınlık yapmamam için saklıyorum!

Adamın cebinden aldıklarını, kendi çantasına yerleştirdi:

— Cebinizde şu elli lira kalsın yeter!

Artık parayı düşünenecek durumda değildi ihtiyar. Günü en iyi şekilde değerlendirmenin yoluna bakmalıydı. Deniz işi suya düştüğüne göre, kıızı en azından bir sinema locasına atmalıydı:

— Sinemaya gitmek ister misin?

— Açık hava, uçsuz bucaksız kırlar dururken, bu sıcakta sinemaya kapanır mı insan? Sonra, düşündüklerimin, istediklerimin hiçbirini sinemada olmaz ki!

Duyduklarının karşısında öldü öldü dirildi ihtiyar! Demek çok şeyler bekliyordu bu günden. Kesik kesik solumarak:

— Peki bebeğim, dedi. Bir kır gazinosuna gider, bir kaç kadeh atarız önce.

— Aaa, dedi kız, nedem gazinoda öldürülmüş saatlerimizi? İşimizi bir an önce bitirelim ki, zamanında eve döneyim.

Kızın sabırsızlığı, ihtiyarı daha çok şaşırttı.

Kızın belini saran elini koltuk altlarına doğru gezdirirken sordu:

— Çok mu istiyorsun?

Baygın bir sesle fısıldadı genç kız:

— Çok!

— Daha önce fırsat bulamadın mı?

— Bulamadım. Aksidir babam. Ne yalnız bırakır, ne komşu çocuklarıyla...

— Vah yavrum, vah! Oysa her genç kız gibi senin de hasretini çektiğin birtakım zevklerin vardır.

— Olmaz mı?... Bu sebeple otobüste bana yaptığınız teklife olumlu cevap verdim. Bir kere yaşlı olmanız, kimsenin aklına kötü düşünceler getirmeyecek.

— Gecen nasıl geçti, uyudum mu?

— Bugünü düşünmekten gözlerime uyku girmedik ki...

— Peki, nereye gitmemizi istersin, bildiğin bir yer var mı?

— Yok. Gideceğimiz yerli sız kararlaştırın. Sessiz, insanlardan uzak, gelincikleri çok bir yer olsun.

Dizleri kesilmişti ihtiyarın:

— Emredersin yavrum, diye solumurken, eli çoktan körpe vücudun sol tarafındaki limonun başını bulmuştu.

— Ay! diyerek olduğu yerde bülüldü kız! N'olur yapmayın! Başka şey yapmak için geldim sizinle buluralar.

Utançla elini çekti adam. Zaman-sız harekete geçmişti. Oysa kız sabırsızlıkla herkesten uzak bir köşeye çekilmelerini istiyordu. Her şeyini orada teslim edecekti şüphesiz!

Şehir dışına çıkarken kıza sordu:

— İstedğin bir şey var mı?

En önemlisini son anda hatırlamıştı genç kız:

— Şişe! diye bağırdı. Şişe almayı unutmamışsınızdır inşallah!

Oyle ya, içkisziz gidilir miydi kıra? Arabayı yolun kıyısına çekti:

— Bir şişe yeter mi?

— Yetmez, dedi kız. Büyüklerinden iki şişe olursa, belki...

Demek bu kız sandığı kadar saf değildi. Feleğin çemberinden geçmişti anlaşılan. Yatacağı ilk erkek de kendi olmayacaktı.

Gitti, iki büyük şişe rakı, bir sürti yiyeceklerle döndü arabaya.

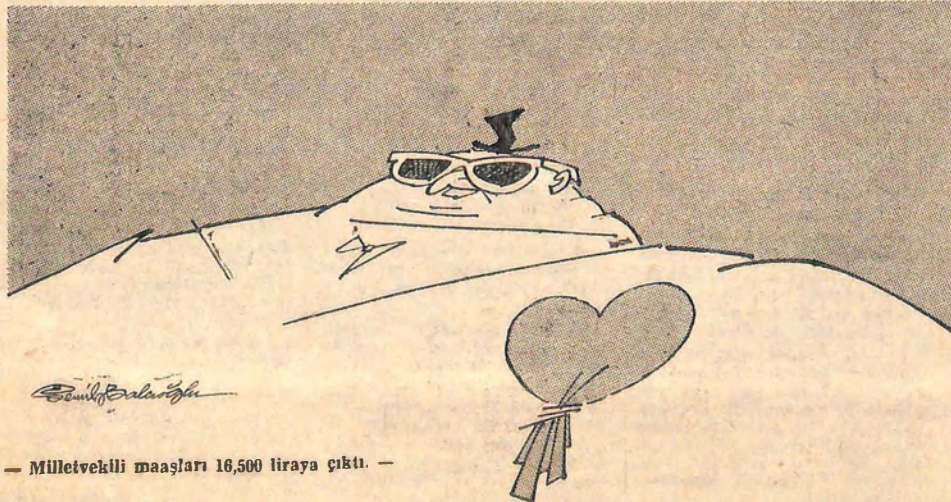
Kız sordu:

— Su aldınız mı?

Unutmuştu. Döndü. Körpecek şeygillisi seslendi arkasından:

— Çok su gerekecek, biraz fazla al.

Su şişelerini de attı arabaya, gazladılar.

— Milletvekili maaşları 16,500 liraya çıktı. —

Her yığının kalbinde onaltıbin beşyüz yatar!..

Onbeş dakika sonra ucu bucağı görünmeyen bir tarlanın ortasında dılar.

— Hah, burası çok iyi, dedi genç kız. Şu gelinciklerin çokluğuna bakın!

İndiler. Çevresine baktı ihtiyar, adam boyu başakların arasında başakları tarafından görünmelerine imkân yoktu! Kızın üstüne çullanmak geldi içinden. Ama aksi tesir yaratıcısından korktu. Bir çuval inciri berbat edebilirdi. Kız kendi istediğine, kendi geldiğine, hele hele her şeyi açıkça kendi söylediğine göre, onun kendini teslim edeceği anı beklemeliydi.

— İşte geldik, diye mırıldandı. Şimdi dile benden ne dilerseñ!

— N'olur, çok çok gelincik topla bana, diye rica etti kız.

— Anlaşıldı, diye düşündü ihtiyar. Belki de kendini ilk kez böyle bir gelincik tarlasında yanındaki erkeğe teslim etmişti vaktiyle. Gelincik tutkusu o ilk akştan geliyor olmalı.

Sonra:
— Pekî, dedi kıza. Bütün gelincikleri toplayacağım sana!

— Zaten gelincik olmadan hiçbir şey yapamam ki, diye cevap verdi kız.

Yarım saat kadar sonra dağ gibi gelincik kümesinin dibinde yorgunluktan soluyarak dinleniyordu ihtiyar. Mutlulukla gelincik yapraklarını yolan genç kıza yattığı yerden sordu:

— Şimdi asıl işimize başlayabilir miyiz?

— Elbette, dedi kız. Dediklerimi eksiksiz yaparsanız fazla kalmayız burada.

Son bir gayretle kalktı yerinden ihtiyar:

— Emret, yapayım yavrucağım!

— O iki büyüklük şişenin içinde ne var?

— Rakı var sevgilim. Getireyim mi?

— Bir zahmet... Koştı, getirdi şişeleri:

— Buyur yavrum.

— Şişenin içindekileri dökün yere...

— Ne! Rakıları mı dökeyim?

— Hay Allah, diye küçüklük bir kahkaha attı genç kız. Nasıl yapacağımı da ben mi öğreteceğim si. ze?

Deinek seksin bilmediği daha bir yığın incelikleri vardı. Utançla verilen emre uyup döktü şişelerdeki rakıyı.

— Tamam. Şimdi güzelce çalkalayın içini...

Çalkanmış şişeleri aldı, gelincik yapraklarını doldurdu içine:

— Suları getirin lütfen.

Gelen suları doldurdu üstüne. Ağzılarını kapattı, arabaya bıraktı:

— Haydi binelim.

Büyülenmiş gibi direksiyonun başına geçti ihtiyar:

— Şimdi ne yapayım?

— Çalıştırın arabayı!

Çalıştırdı ama, olanlara bir türlü

Plâj Kızı

Bir Plâj Kızı sevdim; Deniz Kızı'na benzer,
Bütün yaz İstanbul'un plâjlarını gezer.
Sabah güneşte yanar, öğleden sonra yüzer,
Bastığı yerler titrer, çapkın çapkın göz süzer.

Aşk oku'nu savurdu,
Geldi kalbimden vurdu,
O güneşte yanarken
Beni yakıtı, kavurdu...

Haftanın yedi günü yedi renktir mayosu:
Kırmızı, sarı, mavi... Hele o gül kurusu...
Onu güzelleştirir her gün deniz banyosu,
Bu kadar güzel bir kız görmedim ben doğrusu...

Gençler hep kafa yordu:
Neresi yeri, yurdu?
Hepimizi kumlara
Duman etti, savurdu...

Bu kız gibi var mıdır modayı takip eden,
Üstündeki mayolar bilmem gelmiş nereden...
Kimi yün, kimi lasteks, kimi ise fileden,
Şeffaf mayo giydi mi çıkıyorum çileden...

Yerinde otururdu,
Kumda roman okurdu,
Plâjdaki erkekler
Hemen halka olurdu...

Bu, Plâj Kızı değil, sauki deniz perisi;
Yüzün bebek gibisi, göğüsün en irisi...
Yana yana güneşte bronz oldu derisi,
O yandı, ben de yandım; yok ki başka çaresi...

Bir gün önümde durdu,
Her yanı yanıyordu,
O güzel vücuduna
Sürdüm bir tas yağurdu...

Başlara taç oluyor onda güzellik varken,
Bu kız ya fotomodel veya bir yerde manken,
Güller açar yüzünde Plâj Kızı gülerken,
Tanıştırdık bir gün, biz yanyana yüzerken...

Mükemmel dalıyordu,
Suda çok kalyordu,
Deniz vurgunu değil
Beni bu güzel vurdu...

Gizli bir yerde yatıp çıkarıyor sutyeni,
Top gibi yuvarlaklar kabarmış yeni yeni,
Vakitsiz öldürecek vallahi bu kız beni,
Görmedim O'nun gibi ben çılgınca öpeni...

Yaşamını oluyordu,
İçime doluyordu,
Kalbinse heyecandan
Az daha duruyordu...

Konuşunca anladım: Seviyor sosyeteyi,
Yüzme bildiği kadar biliyor dansı iyi,
Özlıyor partileri, çayları ve geceyi,
İstiyordu unutmak o kenar mahalleyi...

Hep hayâl kuruyordu,
Şöhreti soruyordu,
Zamlı ekmekler gibi
Aşk mideme oturdu...

Bu eşsiz kız seçildi Plâj Güzeli bu yaz,
Filimciler kapınca biz gene kaldık ayaz,
Plâj Kızı olmadan plâjlarda durulmaz,
«Bir daha görmedin mi?» diye artık sorulmaz...

Filimde oynuyordu,
Üne kavuşuyordu,
Şairini unutup
Yeni bir dünya kurdu...

Mukadder ÖZAKMAN

akıl erdiremiyordu. Ne zaman sevişeceklerdi? Nerede olacaktı?

— Utançla kekeleydi:

— Ne zaman olacak o şey?

— Hangi şey? diye sordu kız. Haa, gelincik şurubu mu?... İki üç günde olur.

— Yok, dedi ihtiyar. Hani şeyi diyorum. Yâni... O şeyi...

Kız şaşkınlıkla kocaman kocaman açtı gözlerini:

— Dilinizin altındaki baklayı çıkarın kuzum. Hangi şeyden bahsediyorsunuz?

— Hani diyeceğim, biz buraya neden gelmiştik?

— Gelincik toplamaya... Otobüste bana, «Bu güzelim mevsimde evde sıkılmıyor musunuz, temiz hava, çiçekli kırlar dururken» demiştiniz, ardından da birlikte bir kır gezintisi yapmayı teklif etmiştiniz, değil mi? Yaptık işte.

— Evet ama, kırdan ne yapacaktık hani?

— Gelincikten ne yapılır başka?...

Beyninden vurulmuşa dönen ihtiyar, isyan edencesine sordu:

— Yaptığım bunca fedakârlıktan sonra bana bir şey vermeyecek misin?

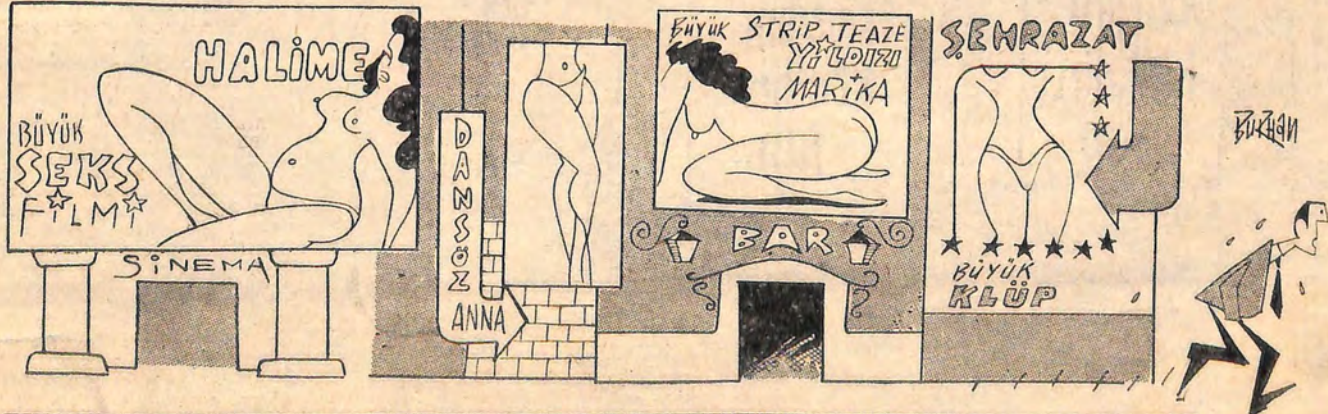
— Haa, diye güldü kız. Ağzınızda geveleyeceğinize açıkça söylesenize. Vereceğim tabii...

Uzandı arkaya:

— Buyrun, bu şişenin biri sizin, biri benim! İçine limon tuzu katmayı unutmayın sakın. Zira içimi bir şeye benzemez!

İhtiyar, boş giden bir günün hayâl kırıklığı ile arabanın hızını çoğaltırken, genç kız küçüklükten beri hasretini çektiği gelincik toplayıp şurup yapmanın mutluluğu ile evin yolunu tutuyordu.

Vedat SAYGEL

Beyoğlu'nda dolaşan erkeklerin seks gücü azalıyor. — Gazeteler —

Konuksever

KÖY

MUZAFFER İZGÜ

BİR köye gitmiştik, kaymakam, ben, jandarma kumandanı, tahrirat kâtibi falan. Şöyle sekiz on kişi vardık. Niyetimiz hemen o akşam geri dönmekti köyden. Ama muhtar yakaladı kolumuzdan:

— Yoo, dünyada salmam vallaha beyler, akşam yemeği yimeden, şuradan suraya salmam!

— Amman muhtar, biz habersiz geldik, evden beklerler, dediysek de dinletemedik muhtara:

— Şincik şincik, hemen gaynadı yimekler bilene, diyordu.

O güne değin, ne ben, ne kaymakam, ne de diğer arkadaşlar köyün odasını görmemiştik. Muhtar:

— Biz konukları mıkdar evinde deyil, köy odasında ağırıyoruz, dedi.

Girdik köy odasına. Küçük bir odanın yanında daha büyüğe bir oda vardı. Odada masalar, sandalyeler hep bildiğimiz adı masa ve sandalyelerdi ama, masa örtülerini görünce ağzımız bir karışık kaldı. Masaya oturur oturmaz, ilk kez muhtara göstermez tarafından örtünün ucuna baktım, (Made in England) yazıyordu...

— Yaaa, dedi muhtar, vallaha beymiz biz konukları nedense çok severiz.

Belli adamların konuklara ne kadar önem verdikleri ki, masa örtülerini ta İngiltere'den getirtmişler...

Muhtar, köy bekçisine bağırdı:

— Lân Kâzım, hani lân bu masanın kül tablaları?

Bekçi Kâzım koştu, içerden kül tablalarını getirdi. Aman Allahım, o ne güzel, o ne biçim kül tablaları. Çeşit çeşit. Ben, önüme çektiğim kül tablasının hemen altına baktım. Bakmamla hık etmem bir oldu. Kül tablasının altında (Made in Çekoslavya) yazılıydı... Kaymakama gösterdim, kaymakam da, kendi kül tablasının altına bana gösterdi. Kocaman kabartma şeklinde işlenmiş

bir marka ve altında küçücük bir yazı, (Made in İtalya)...

Dayanamadım:

— Maşallah muhtar, dedim, kül tablalarının hepsi birbirinden güzel.

— Eee, dedi bığığını sıvazlayarak, biz konuğu severiz efendim, istedik ki hepiciği güzel olsun...

Biraz sonra sigaralara el attık, muhtar:

— Yoo olmaz, dedi...

— Aman muhtar deminden beri hep senden içtik...

— İyi ya, bu odaya girdiğinizden kelli artık köy tüzeli gışiliğinden içeceksiniz.

Bağırdı:

— Lân Kâzım, nerde bu masanın cuvaraları?

Kâzım koştu, biraz sonra bir mukavva kutuyla çıktı geldi. Her elini atışında kutuya, bizim ağzımız bir karışık açık kaldı. Salemi mi istersiniz, Kent mi istersiniz Pâlmallı mı istersiniz?

— Aman muhtar, bunlar ne? dedik.

— Beğenen beğendiğini içsin beymim, dedi, biz konukları çok severiz...

— İyi amma muhtar, dedim, tüm bu sigaraları almak sizin için çok pahalıya mal olmuyor mu?

— Amanın beymim siz ne diyonuz, gonağumuza canınız gurban...

Tellendirmeden sigaraları, yine bağırdı muhtar:

— Lân Kâzım, hani masanın çakmakları?

Kâzım öyle çakmaklar getirip koydu ki masaya, bırakınız gazlıları, ni, içlerinde pillileri bile vardı. Bizim yine gözlerimizin faltaşı gibi açıldığını gören muhtar:

— Çakmaklara şaşıyonuz deyil mi? dedi. Canım ayda yılda gelen bi gonağumuzun cuvarasını kirbiten yakacak deezil ya... Yakın beymim yakın, naa şu gazlı, şu hem

gazlı, hem alitirlikli. Şunun da ne gazı var ne de pili, gendi gendine yanar durur...

O, kendi kendine yanar çakmak elden ele dolaştı... Muhtar:

— Bunların hepiciği de kövün ortak malıdır, dedi. Bir bir demirbaş da gayitları var...

Biraz sonra masaya bardaklar dizilmeye başladı... Yahu aman kardeşim bunlar ne biçim bardaklar. En adı bardaktan tutun, şakır şakır kesme Cenova kristaline kadar her marka, her çeşit bardak var. Ufak boyulu, iri boyulu, boyunlusu, boyunsuzu, ayaklısı, ayaksız, işlemlisi, saplısı, dublesi, ciniği... Sanki bardak koleksiyonu... Şaşıktık, ne yapalım, yine her birimiz bir bardağa yapıştık... Tapucu bağırdı:

— Benimki Tunus malı!

Ben bağıriyorum:

— Benimki Japon malı!

Kaymakam bağıriyor:

— Yahu benimki Çekoslavya malı!

Muhtarın gözüne bakıyoruz:

— Ne yaparsınız beymim, biz konuğu çok severiz, diyor.

Biraz sonra tabaklar konmaya başladı masaya. Yok canım, bu muhtarın niyeti bizi meraktan deli etmek. Yine çeşit çeşit tabaklar. Kayığı var, kâse biçiminde olanı var, turtillısı var, düzlü var, ama hepsi de birbirinden güzel...

Tepsi içerisinde tavuklar, pilâvlar gelmeye başladı. Bizim hiçbirimizin yemekleri gözümüzün gördüğü yok, boyuna tepsilere bakıyoruz. Muhtar:

— Heç bakmayın, bunların hepiciği de halis Türk malı, dedi, dövme bakırdan, bizim evden geldi bu tepsiler...

— Aman iyi ki bunlar öyleymiş...

Bığığını sıvazladı yine:

— Eee beymim, dedi, tepsiler benim malım, bu gördükleriniz köy tüzeli gışiliğinin...

Ama elimizi kaşıklara atar atmaz yine şaşıktık kaldık. Cins cins kaşıklar, çorba kaşıkları, tatlı kaşıkları, yemek kaşıkları, karma karışık. Hepsi de bir başka çeşit parlıyor... Hele bıçaklar, onlar da pırlı pırlı, üstelik içlerinden bir kaç tanesi de saf gümüşten...

— Kaşıklar da her halde tüzeli gışiliğinin muhtar? dedim.

— Oyle beymim, dedi. Biz evde tahta gaşşık kullanırız...

Bağırdı yine muhtar:

— Lân Kâzım, konuklara çepete...

— Aman muhtar boşver peçeteyi...

— Yoo beymim, biz gonağsever insanlarız, heç çepetesiz yimek yinir mi?

Peçeteler geldi, hepsi bir başka çeşit, bir başka boyda, bir başka marka...

— Galiba bunları köy kızları hazırladılar muhtar? dedik.

— Çepeteleri mi diyonuz? Yoo, bakın şu ikisi Yonan, şu biri Fransız, şu galiba Mısır malı olacak... Gerisini ben de bilmiyorum.

Kaymakam:

— Bunları köy bütçesinden mi aldınız? diye sordu.

— Yoo, dedi muhtar, bizim köv konuğu çok sever, salma saldik, sen kül tablası, sen bardak, sen çanak, sağolsunlar hepiciği de ahp geldiler...

Daha iki lokma almıştık ki yemek ten, muhtar:

— Lân Kâzım, diye bağırdı, hani lân konuklara içgi?

— Amman muhtar, dedik, zaten bunca zahmet ettik sana, bâri içki içmeyelim.

— Yoo olmaz, dedi.

Kâzım, elinde kocaman bir sandıkla girdi içeriye... İlk çıkarıp masaya koyduğu bir viski şişesi oldu...

— Yahu aman, dedik hep birden...

Muhtar, sanki masaya açık sinekli şarap konmuş gibi:

— Heeç vişki işde, dedi...

— Yahu muhtar ne arar sende viski?

— Biz konuğu severiz beymim, saldik salmayı, alın vişki dedik, aldılar.

Artık Kâzım, elini attı sandığa, çıkardı Fransız şarabı, elini attı çıkardı, Macar erik rakısı, elini attı çıkardı, Alman birası, elini attı çıkardı, Rus votkası... Allah Allah, insanın üstü millletlerarası içki sergisine dönmüştü... Eh, bu denli güzel içkileri bir arada bulmuşuz, içilmez mi yani, başladık içmeye. Muhtar önce, içmem miçmem, dedi amma, kaymakam zorlayınca o da başladı bizimle içmeye... Gerçi hepimiz neşe içerisinde içkimizi içip, tavuk butlarını yuvarlıyoruz amma, hepimizin içinde aynı merak:

— Bunlar, bunları nereden bulur ahrılar?

Muhtar bir iki dürttü:

— Gonuklar, dedi, biz gonukları çok severiz...

Anladık başka türlü söylemeyecek bu muhtar, dayandık içkiye:

— Haydi muhtar benim şerefime!

— Haydi muhtar, kaymakamın şerefine!

— Haydi muhtar, tapucunun şerefine!

Bilmem kaçınıc kadehten sonra, muhtar konuşmaya başladı:

— Merak ediyonuz deel mi? dedi...

— Hem de nasıl? dedik.

— Deyim beymim deyim... Bizim kövün hemen hemen erkeklerinin yarısı Angara'nın bakanlıklarında o-

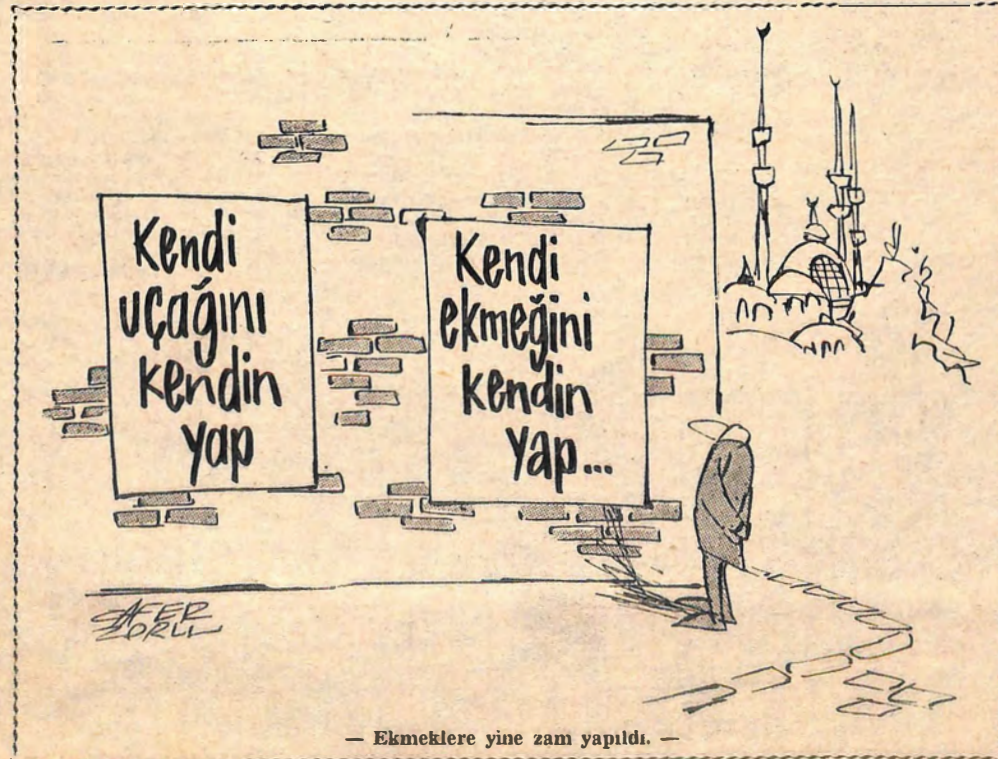
dacı, garson, gapıcı olarak çalışıyorlar...

Sağolsunlar, aramızda böyle bi garar aldık, her kim köve izinli gelecek olursa, boş gelmeyecek, köv tüzeli gışiliğine bi hediyecek gelecek...

dedik. Hepiciği de sözlerini dutdular, her gelişlerinde bi şeyler alıp getirler... Eee, oralarda da heç mi heç eksik olmazmış ziyafet...

Gülelim mi, ağlayalım mı bilemedik...

Muzaffer İZGÜ

— Ekmeklere yine zam yapıldı. —

HER HAFTA BİR OLAY

Necip TERLEMEZ
terliyor...
çünkü yaz
geldi çattı!..

yedi

PAZARTESİ :

Haziran'dan seçmeler

Bitirmekte olduğumuz kocaman bir ayın dudaklarda tebessüm yaratacak olaylarını, gelin bir kez daha topluca gözden geçirelim:

Bir gazetenin açtığı «Sorun, Söyleyim» sütununda, PTT'den çok çektiği anlaşılan bir vatandaşın «Ekspres Postaları ne demektir?» sorusuna cevap beklerken, iki büyük şehrimizde Milli Lig Şampiyonunu belli edecek son maçlar yapıyordu. Millet radyoların başına tişüştü, spikerin ağzından çıkacak son sözü bekliyor.

İstanbul'da Fenerbahçe, Beşiktaş'a 1-0 galip durumda...

Merak ve heyecan son haddini bulmuş. Kazara PTT. Galatasaray'ı yenerse, şampiyon Fenerbahçe olacak!

Uzun bir bekleyişten sonra TRT. mikrofonları Ankara'ya bağlandı ki, Galatasaray 6-0 galip durumda de-ğil mi!

Maçın bitmesine 28 dakika var.

Sarı-kırmızılı taraftarlar kesinleşen şampiyonluklarını kutlarken, hâla umudunu yitirmemiş olan bir Fenerbahçeli, «Ah ulan, ahl!» dedi. «İster misin PTT. şimdi peşpeşe yedi gol çeksin de, şunların sevinçleri kursaklarında kalsın!»

Oyunun bitmesine 28 dakika kaldığını gören arkadaşı, «Rakip kim birader?» dedi. «Atamaz! Benim bildiğim PTT. bırak golü, 28 dakikada yedi mektup dağıtamaz!»

Ve sonuç malûm!

Adı geçen takım 7-1 mağlûp sahayı terkederken, gazetenin «Sorun, Söyleyim» sütununa «Ekspres Postaları ne demektir?» diye akıl danışan vatandaşın sorusu da cevabını almış oluyordu.

«Adi Posta» da PTT. camını eziyete sokmadan mektupları dağıtır. «Ekspres» dendi mi, göz açıp ka-

payıncaya kaalar PTT. gider, fakat mektuplar kalır!

SALI

Benzeri bizde var

Merkezi Londra'da bulunan «Güneş Tapanlar Cemiyeti» yazın başlaması, güneşin sık sık görünmesi nedeniyle, halktan «Güneşten yararlanma» parası toplamaya kalkışmış.

Londra'daki derneğin bir benzeri-ne sahip olduğumuz için, yadırgamadık.

Ne var yâni... Londra'daki güneşlenenden para topluyor, İstanbul'daki ağaç altlarındaki gölge yerleri kiralyor.

Londra'nın güneşi onun bunun elinde, bizim gölgelikler Belediyenin emrinde.

Londra'dakinin adı «Güneş Tapanlar»...

Bizdekinin adı, «Avantaya bakanlar!»

ÇARŞAMBA

Hangisi?

Çay fiyatlarının indirileceğini söyleyen Gümrük ve Tekel Bakanı, filtrelili sigara konusunda şöyle bir açıklama yaptı:

«Sıkıntı iki ay sonra tamamen ortadan kalkacaktır!»

Sevinelim ama tamamen ortadan kalkacak olan hangisi acaba?

Yokluk derdi mi?... Filtrelinin kendi mi?...

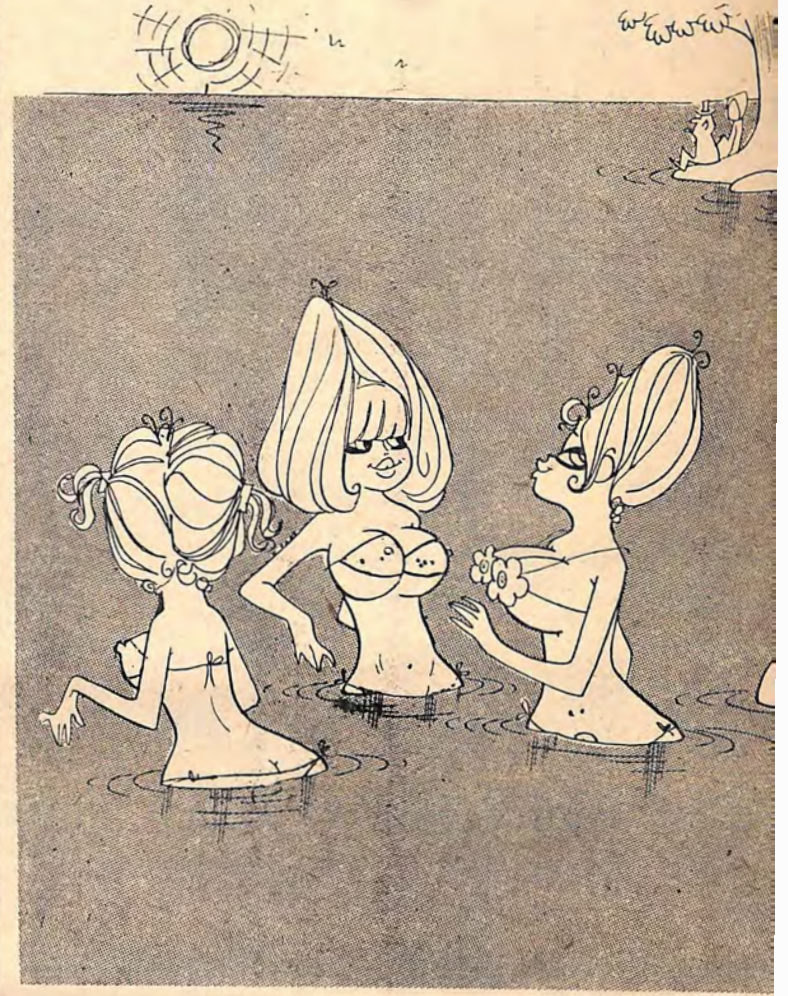
PERŞEMBE

Moda olunca...

Alıcı: Ayancıklı iki vatandaş. Biçilen fiyat: Altıbin lira. Ödeme şekli: Elli lirası peşin, kalanı taksit.

«Eee, ne olmuş?» diyeceksiniz. Ayancıklı vatandaşlar şartları elverişli görünce evlerine birer çamaşır makinası mı almışlar?

Hayır. Buzdolabı, elektrikli süpürge mi seçmişler? Değil.

— Dur karıcığım, dur.. suyun altınd.

— Aman! Şu erkek milletinden, ne karada ne de denizde rahat var!..

— Şapkanı unutmuşum... Güneş

ölecek öyle harikalar var ki!..

İl ve ilçe arasındaki mesafeyi azaltmak için altlarına birer motosiklet mi çekmişler?

O da değil.

Ya?...

Modern çağın taksit modasına uyarak, yukardaki şartlarla 7 çocuklu bir çiftçi vatandaş, gözlerini kırpmadan öldürmüşler!

Mal almamışlar da, can almışlar anlayacağınız.

CUMA

Dokuzlar üstüne...

Avustralyalı bir kadın dokuz doğurmuş!

Allah Allah! Avustralya'ya göçmen işçi olarak giden bizimkiler kıvrıyor, dokuz doğuran Avustralyalılar oluyor derken, garip bir haber daha yayınladı gazeteler:

«Dokuzlardan ikisi doğumda, üçü nefes darlığından öldü, kalan dördünün durumu vahim!»

Anladık ama, vahim olan kimin durumu?

Bebenin mi, babanın mı?...

CUMARTESİ

Başarı mı yâni?

Londra kaynaklı bir haberle, isimlerinden bir kez daha bahsettirmesini sağladı İngiliz'ler: «İlk tütün-süz sigara İngiltere'de yapıldı» diye.

Eğer bu bir başarıysa, biz neden susarız acaba?

Öyle ya canım, onların tütünsüz sigaraları varsa, bizim çaysız çayımız var. Sütsüz sütümüz var. Başsız kibritimiz var. Susuz Sular İdaremiz var.

Ve en önemlisi, gemisiz ticaret fiolunuz var!

Tütünsüz sigara ne ola ki?

Bizde onun bile hem tütünsüz, hem kâğıtsız olanı var da, sadece paketini kullanıyoruz.

PAZAR

Bu gidişle yapılmaz!

Futbola başladığımız Haziran notlarımızı, yine bir futbol olayı ile tamamlayalım.

Üçüncü lige düşen Beykoz Kulübünün yıllık kongresi, İstanbul başına dert oldu.

Bakıyorsunuz, «Beykoz'un yıllık kongresi bugün yapılacak» haberini veriyorlar, ertesi gün «Çoğunluk sağlanamadığı için dün yapılamayan Beykoz kongresi bugüne kaldı» diyorlar.

Eh, yapılmıştır her halde derken öğreniyorsunuz ki, gene ertelenmiş: «Beykoz kongresi bugün yapılmayacak.»

Yapılamaz birader, yapılamaz! Zira her kongre yapıpşa bir şeyler oluyor Beykoz'a.

Hatırlarsınız, bir kongre yapmıştı, Birinci Milli Lig'ten, ikinci lige boylamıştı!

Bir kongre daha yaptı, hemen ardından üçüncü lige yuvarlandı!

Yönetim Kurulunun ısrarı ile şimdi yine kongrenin yapılması isteniyor ama, sanmayız ki çoğunluk sağlanabilsin.

Bu nedenle kongre yapılmaz. Çünkü çocuklar daha topa ayaklarını sürmeden takımın mahalli lige düşmesine hiçbir üye razı olmaz!

Füze hızı!

Yüzde dört dedik, maşallah fazlasını elde ettik.

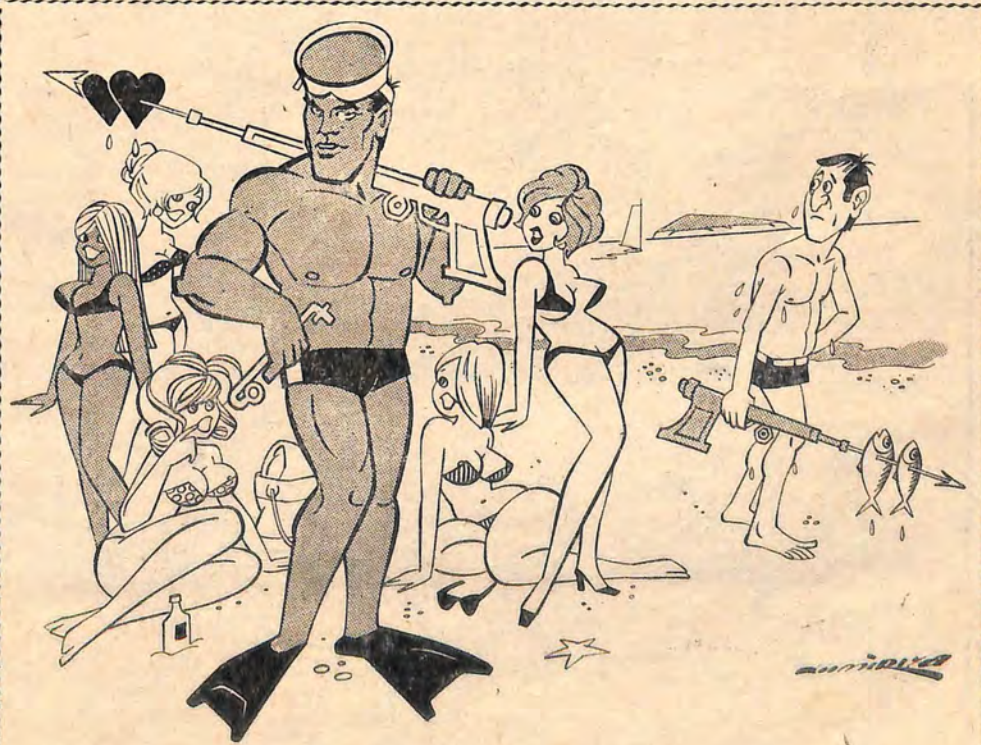
Yüzde yedi dedik, aştık.

Kalkınmada değilse bile ruh hastalığında yüzde yüzlük bir hıza ulaştık!

Vedat SAYGEL.

cağına sen çarp yavruu!..

Avcılar!

PAZARTESİ :

Haziran'dan seçmeler

Bitirmekte olduğumuz kocaman bir ayın dudaklarda tebessüm yara taze oyların, gail bir kez daha topluca gözden geçirilim:

Bir gazetesin açtığı «Sorum, Söyleyim» sütununda, PTT'den çok çektiği anlaşılan bir vatandaşın «Kazara PTT, Galatasaray» sorusuna cevap verirken, iki bu yüz sekizinde Milli Lig şampiyonuna belli edecek son maçlar yapıyor. Millet radyoların başına üşüşmüş, şüphesiz şundan ölecek son sözü bekliyor.

İstanbul'da Fenerbahçe, Beşiktaş'a 1-0 galip durmuş.

Merak ve heyecan son haddini bulmuş. Kazara PTT, Galatasaray'ı yenerse, şampiyon Fenerbahçe olsa!

Uzun bir bekleyiştikten sonra TRT mikrofonları Ankara'ya bağlandı ki, Galatasaray 4-0 galip durumda değil mi!

Maçın bitmesine 20 dakika var. Sarı-kırmızılı taraftarlar keskinleşen şampiyonluklarını kutlarken, hâle umudunu yitirmemiş olan bir Fenerbahçeli, «Ah vatan, ah dedi, «ister misin PTT, şimdi peşpeşe yedi gol çökün de, sunların sevişleri kursaklarında kalsın».

Gryumun bitmesine 25 dakika kal diğini gören arkadaş, «Bakip kim bilader?» dedi. «Ahah! Benim bildiğim PTT, bırak goli, 28 dakikada yedi mektup dağılmaz!»

Ve sonuç malum!

Adı geçen takım 7-1 mağlup sahaya terkederken, gazetesin «Sorum, Söyleyim» sütununa «Ekspres Postaları ne demektir?» diye akl daman vatandaşın sorusu da cevap almış oluyordu.

«Adi Postas' da PTT, canını ezi yete sokmadan mektupları dağıtır. «Ekspres» dendi mi, göz sopı ka-

payıncaya kadar PTT gider, fakat mektuplar kalır!

SALI

Benzeri bizde var

Merkez Londra'da bulunan «Güneş» Tapanlar Cemiyeti yazın başlaması, güneşin ilk çıkışını neredenyle, haktan «Güneş»ten yararlanma parası toplamaya kalkışmış. Londra'daki derneğin bir benzeri ne sahip olduğumuz için, yadırgamamak.

Ne var ya! Londra'daki «Güneş»tenmeden para topluyor. İstanbul'daki «Güneş»ten de aynı işi yapıyor. «Güneş»ten de aynı işi yapıyor. «Güneş»ten de aynı işi yapıyor.

ÇARSAMBA

Hangisi?

Çay fiyatlarının indirilmesini söyleyen Ömerik ve Tösel Bakana, fil-reli sigara konusunda söyle bir açıklama yaptı.

«Sıkıntı iki ay sonra tamamen ortadan kalkacaktır».

Sözlerinin ama tamamen ortadan kalkacak olan hangisi acaba? Yokluk dedi mi?

Futbolun kendi mi?

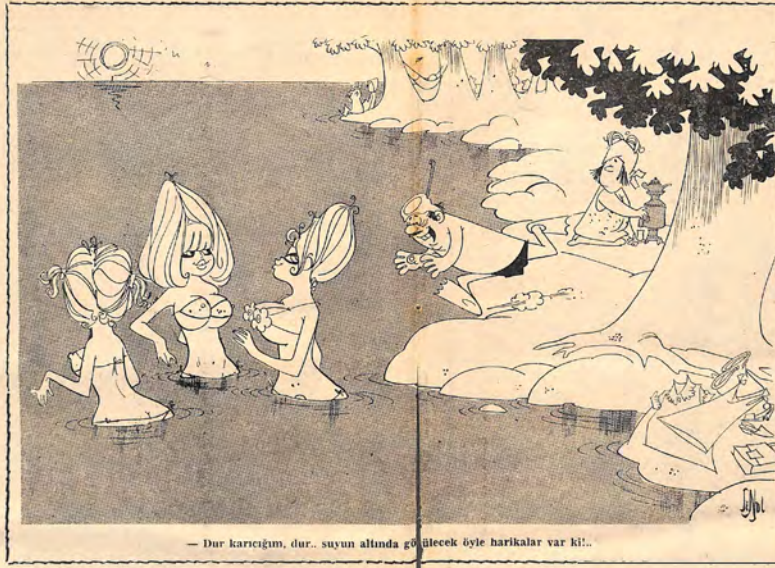
PERŞEMBE

Moda olunca...

Ahır: Ayanaklı iki vatandaş. Biri: «Eğer, ne olmuştur?» diyecekler. Ayanaklı vatandaşlar partileri elverişli görürse evlerine birer çamaşır makinesi mi alırlar?

Hazır: Bandolab, elektrikli süpürge mi seçmiş?

Değil!

— Dur kardeşim, dur.. suyun altında göülecek öyle harikalar var ki!..

İl ve ilçe arasındaki mesafeyi azaaltmak için albatara birer motor-siklet mi çekmişler?

O da değil!

Ta?

Modern çağın takisi modasına uyarak, yukarıdaki partilerin 7 çocuklu bir çifti vatanı, göklerini karpuzdan ödürmüşler!

İtali almanlar da, can almalılar anlaşıyorlar!

CUMA

Dokuzlar üstüne...

Avustralyalı bir kadın doktor do-ğurmuş!

Allah Allah! Avustralya'ya göçmen işi olarak giden bizimkiler kıvrıyor, doktor doğuran Avustralyalılar oluyor derken, garip bir haber daha yayınladı gazeteler:

«Dokuzlardan laşz doğmuş, üçü nefes derinleşen oldu, kalan dörtü nin durumu vahim!»

Anladık ama, vahim olan kimin durumu?

Bebenin mi, babanın mı?

CUMARTESİ

Başarı mı yâni?

Londra kaynaklı bir haberle, isimlerinden bir kez daha bahsettirmişini sağlad. İngilizler: «İki tütün sigara İngiltere'de yada di-

ye.

Eğer bu bir başarıysa, bir neden süsünü acaba?

Oyle ya, cum, onların tütünsüz sigaraları varsa, bizim çaysız çay, mis var. Sütsüz sütümüz var. Başız kibirimiz var. Susuz Sular İdare-

mit var.

Ve en önemlisi, genişletti teset fi-

tomus var!

Tütünsüz sigara ne ola ki?

Bizde onun bile hem tütünsüz, hem kâğıtsız olanı var da, sadece paketini kullanıyoruz.

PAZAR

Bu gidileş yapılmaz!

Futbola başladığımız Haziran no-

tarımız, yine bir futbol olayı ile la-

mamlayalım.

Üçüncü lige düşen Beykoz Kulübü'nün yitlik kongresi, İstanbul ba-

şınca derd oldu.

Bakıyoruz ki, «Beykoz'un yitlik kongresi bugün yapılmaz» haberi-

yorlar, ertesi gün «Çoğuşluk sağlanmadığı için din yapılmayacak»

Beykoz kongresi bugüne kaldı di-

yorlar.

Eh, yapılmıştır her halde derken

öğreniyoruz ki, gene ertelenmiş

«Beykoz kongresi» bugün yapıla-

caz!

Yapılmaz birder, yapılmaz! Zira

her kongre yapıldı bir şeyler oluyor Beykoz'a.

Hatırlarsınız, bir kongre yapmış-

tı. Birinci Milli Lig'ten, ikinci lige

boylandı!

Bir kongre daha yaptı, hemen ar-

dından üçüncü lige yuvarlandı!

Vineşim Kurumun ısrarı ile sim-

di yine kongrenin yapılması isten-

yor ama, sarıya ki göğüsle sağ-

lanabiliyor.

Be dedim kongre yapılmaz. Öün

ki çocuklar daha topa ayıklarm

sürmeden takımın mahalli lige düş-

mesine hiçbir üye razı olmaz!

Füzle hız!

Yünde dört dedik, maşallah fazla

sun oldu artık.

Yünde yedi dedik, artık.

Kalkınmada değışle bile ruh has-

şışında yünde yitlik bir kuma u-

laştık!

Vedat SAYGEİ.

— Aman! Şu erkek milletinden, ne karada ne de denizde rahat var!..

— Şapka'nı unutmuşum. Güneş çarçığına sen çarp yavrucum!..

Avıclar!

SİZİN İÇİN

NİCHT VERSTEHEN!

Doğu Anadolu'dan Almanya'ya gelen bir Türk işçisi, geldiğinin ertesi günü iş yerinde işe başlar. O gün 8 saatlik çalışmadan sonra, nihayet akşam olur. Hallenin ustabaşısı: «Ne olur, ne olmaz, belki adresini bulamaz» düşüncesiyle, Türk'ü bir Alman ile evine gönderir.

Büyük bir binanın önünden geçerken Türk sorar:

— Gardeş, sorması ayıp olmasın ya, bu binayı kim yaptı acep?...
Alman:

— Nicht verstehen!.. (Türkçe: Sizi anlamıyorum.)

Bizimki, «Himn» diye tasdik ettikten sonra, biraz daha yürürler. Büyük bir köprü'nün önünde:

— Gardeş, der bizimki, peki bu köprüyü kim yaptı?

— Nicht verstehen!..

— Himm!..

Biraz daha ilerledikten sonra, büyük Dom Kilise. şöyle karşılaşırlar. Türk tekrar sorar:

— Gürbanın olam gardeş, söyle, bahalım, bunu kim yaptı?

Alman:

— Nicht verstehen!..

— Himm!..

Bu duraklamadan sonra tekrar yola koyulurlar. Biraz ilerledikten sonra, ilerde büyük bir cenaze merasimiyle karşılaşırlar. Türk:

— Abooo!... Bu ölen de kim ola acep?...
Alman:

— Nicht verstehen!..

Türk, bu sefer derinden bir «Himm» çeker ve:

— Demek ölmüş zavallı... Sultan Süleyman'a kalmayan dünya, Nicht Verstehe'n'e mi kalacaktı, der.

Unver TASTAN
5 Köln 1.

Huhnsasse 24-26.
Zimmer — 33

ALMANYA

— Delikanlı, o takvim... Kızımız burada!..

BU NE HINÇ?

Kars'ın «M.» köyünden bir adam, eşeğine atladığı gibi, şeker almak için şehre iner. Aldığı bir çuval şekeri eşeğine yükler ve köyüne dönmek üzere tekrar yola koyulur.

Fakat aksilik bu ya, tam yolun yarısında hava bozar. Gök bulutlanır, şimşek çakar, derken bardaktan boşaltırcasına bir yağmur başlar! Koca çuval şeker şerbet olup akar gider! Köylü perişan, hiç olmazsa hayvanı kurtarayım derken bir yıldırım, eşek de ölüyor gider! Zavallı köylü, mağaranın birine güc atar canını. Olayın etkisinden kurtulmak için bir süre dinlenip kendini toparladıktan sonra yağmurun durup durmadığını anlamak için başını dışarı uzatır ki, ohooo, şimşeklerin biri çakıyor, biri sönüyor! İşte o zaman ellerini göğe açar: «Ey yüce Tanrım» der. «Bir külek suyun vardı, töhtün şekerimi kant eyledin. Bir kurşunun var idi, vurdun eşeğimi mürd eyledin. Şimdi de çıranı yahmış herhal beni arırsen, vallaha da dışarı çıkmam, billâha da!..»

Mehmet DALMIŞ

T. Vakıflar Bankası Erzurum Şubesi

FAKİR AİLE

Çok zenginlerin bulunduğu bir kolejde, Türkçe öğretmeni kompozisyon dersinde öğrencilerinden, fakir bir aileyi tasvir etmelerini istedi.

Biraz sonra öğrencilerinden birinin yaptığı tasviri okumasını istedi. Zengin öğrencinin fakirliği tasviri şöyleydi: «Bir aile tanırız, o ka-

dar fakir, o kadar fakirdi ki; hizmetçileri fakir, aşçıları fakir, usakları fakir, şoförü fakirdi..»

Saadet SARICA
Özveren Sok. 15/9
Demirtepe/ANKARA

DÜNÜRCÜLER

Çalıştığım köyde, kızı olan bir aileye, samimi dostları düğürlüğe gelirler. Fakat kız tarafı buna pek taraftar olmadığı için düşünelim diye zaman isterler. Kız isteyenler, bir kaç gün sonra tekrar, geleceğiz diye haber salarlar. Kız tarafı, gelecek olanlar dostları olduğu için gelmeyin diye kestirip atamaz. Nasıl atlatsak diye bir düşüncedir alır kendilerini. Misafirlerin gelme zamanı yaklaşır. Kadın, kocasına, sen ağıla hayvanların yanına git. Ben onları bir bahaneyle savarım, der.

Misafirler gelir, hoşbeşten sonra konuya geçerek kızın babasını sorarlar.

Kadın da:

— Hastaydı... Hap yuttu, su içti, yattı. Davul zurna gelse uyanmaz gayri, diye cevap verir.

Bu nedenin sudan olduğunu anlayan isteyiciler çok oturmadan dönerler.

Nermi ÖZER

Öğretmen

Cumh. Mah. Bozkurt

Cad. No. 84

Polatlı/ANKARA

MESLEĞİNİZ?..

Arama yapıyorlardı... Mesleğini sordular. «Distribütör» dedi. Anlamadılar. Açıkladı: «Her ay aldığım muntazaman ve «neticesine» kadar bakla, çakkala tevzi ederim.»

«Ha» dediler, «memurmuş... Peki babanızın mesleği?..»

«Transformatör» diye cevapladı bu soruyu da... «O da aldığım muntazaman etrafa transfer eder...»

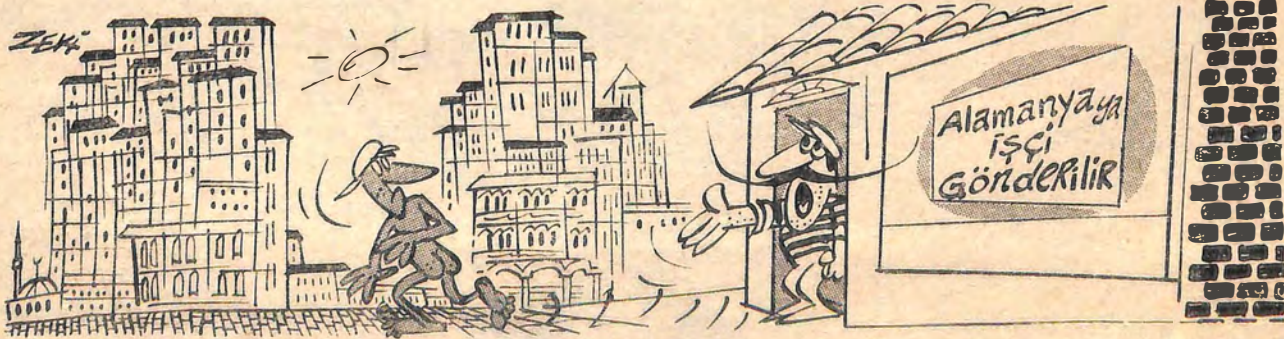
«Ha» dediler, «o da memurmuş...» ve kaydetteler.

C. CEM

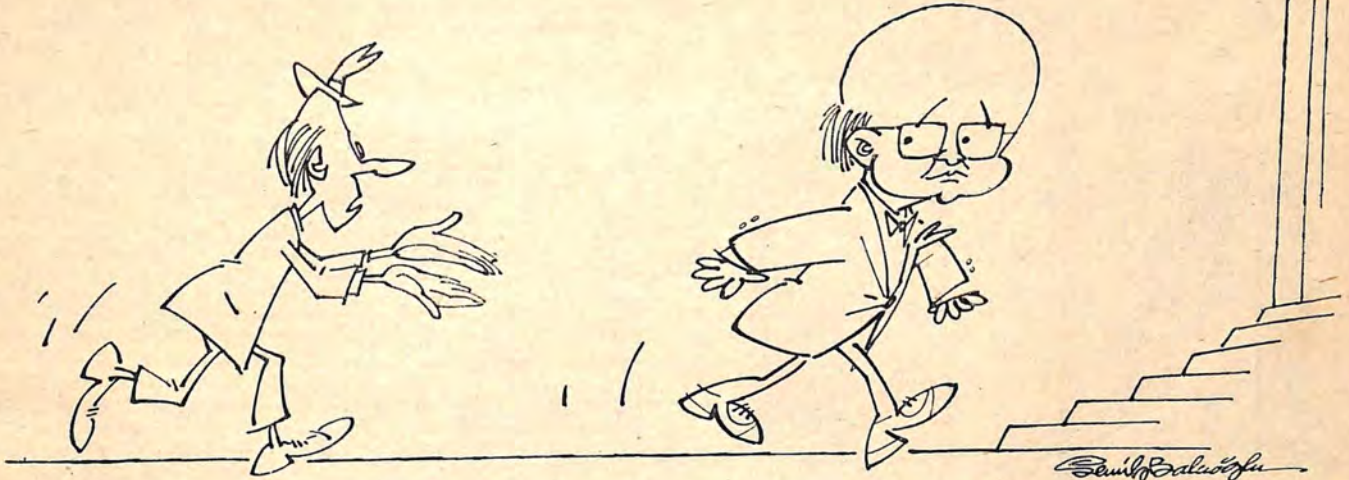
Asistan

Todaie, Bankacı S. 15

Akay/ANKARA

— Şimdi gidebilirsin... Alamanya'ya kadar yolun var!..

— N'olur bu kadar işletmeyin beyefendi!..

J NSAN bazan ortalığı kan rengi görmeye başlar. Nabızı yükselir. Geceğk birden bire değerini yitirir. Bir yakıp yıkmaya, kasıp kavurma isteği sarar benliği.

İşte bu, öfke durumudur. Ben deniz de haddim olmayarak, «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?» sorusunu duyduğunda bu duruma girerim.

Biletçi ile yolcu arasında tartışma çıkar. İkisi de bir süre bağırışırlar. Sonunda yolcu savurur balonu:

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Bir adam, başka bir adama bir omuz vurur. Hiçbir şey olmamış gibi devam eder yoluna. Küçük bir «Özür dilerim» sözü, hattâ bunu söylemeye üşenler için sadece bir «Pardon» çözümleyecektir işi. Ama söylemez herifçiğöglü. Yürür gider. O muzı yiyen adamın bir yerine bir şey olmamıştır ama, asıl bu vurdumduymazlık incitir onu:

— Ağır ol bakalım, diye çevirir herifi.

— Ne var?

— Ötüne baksana biraz.

— Ben önüme bakıyorum ama sen bana sen diyemezsin, anladın mı?

— Sen bana omuz vurursan ben de sana sen derim pekâlâ...

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Buyurun bakalım...

Çocuk parkta topuyla oynarken, top gider, kerli ferli bir amcanın bacağına çarpar.

— Dikkat etsene velet! der kerli ferli amca. Bak pantolonumu n'aptın.

— İsteyerek olmadı amca, kusura bakma.

— Bak bir de konuşuyor... Defol lan şurdan!

Çocuğun babası duyar bunları. İster istemez işe karışır:

— İsteyerek yapmadı ya çocuk. Üstelik sizden de özür diledi.

— Özür dilemişmiş... İyi valla, hem çocuğuna terbiye verme, hem de sonra arka çık.

Tartışma başlar. Şüphesiz, kerli ferli kişinin şu sözlerinin duyulması gecikmez:

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Ya sabır!...

Yukarıdaki üç olayın üçünü de

Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

gözlerimle gördüm, kulaklarım ile işittim. Belleğimi biraz kurcalar sam bunlar gibi on olay daha çıkartabilirim belki. Çok şükür şimdiye kadar bana kimse, «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?» demedi. Umarım bundan sonra da diyen olmaz. Çünkü ne

yapacağımı ben bile kestiremiyorum.

Be adam, diyesiniz, kimsin peki, söyle... Peri padişahının oğlu bile olsan başkalarına babanın uşağı gibi davranma hakkını kim verdi sana?

Abbasi halifesi Mehdi, avdan

— Dolmuşlara da zam geliyor. —

Yazısız

dönerken bir bedevi çadırına uğramış. Yemek çıkarmışlar, ayran sunmuşlar. Halife bir süre sonra yanakları al al:

— Beni tanıdın mı? diye sormuş ev sahibine.

— Yoo.

— Ben Mehdi'nin hizmetkârı. rındanım.

— Şeref verdin, demiş adam. Bir süre sonra aynı soru:

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

— Demin söyledin ya.

— Eksik söyledim. Ben Mehdi'nin en yakın dostuyum.

— Allah başlasın.

Mehdi bir daha dikmiş ayranı:

— Ben kimim, biliyor musun?

Ev sahibi dayanmamış artık.

Ayran testisini çekip almış:

— Yeter bu kadar, demiş. Biraz daha içersen Mehdi olduğunı iddia edeceksin.

Bir şey olduklarını başkalarının bilmesini isteyenler bunu lâfla değil hareketleriyle göstermeyi deneseler nasıl olur acep? Kaldı ki ne gereği var bunun?

Her nedense, görgü kuralları denince ilkin akla bıçağın sağ el de, çatalın sol elde tutulacağı gelir. Ashındaysa yemeğin elle yemesi, hattâ tabağın tepeye dikilmesi bile önemli değildir. Görgülü olmak demek, karşılıklı ilişkilerde başkalarını rahatsız etmemektir. İncelik ince bir konudur aslında. İnce bir insan olabilmek için görgü kitaplarını ezberlemek ne gerekli ne de yeterlidir.

En sinir bozan kabalık, kişilerin karşılıklı ilişkileri küçük görmelerinden, değer vermemelerinden doğan kabalıktır. İnsan değeri öyle cetvelle ölçülüp sıralanması yapılabilen somut bir nesne değildir. Ölçüldü, sıraya kondu diyelim... Söz gelimi bay Ali, bay Ahmet'ten üç kuruş daha değerli... Bu durum ille bay Ali'nin bay Ahmet'e tepeden bakmasını, hattâ tepesine çıkmasını gerektirir?

Siz, sayın bayım, el sıkışırken eldiveninizi, kapalı bir yere girerken şapkanızı çıkarırsınız. Görgüden on numara aldınız... Ama hiç o kahrolası burun büyüklüğünüzü çıkarmayı denediniz mi? İşte o zaman insanlıktan da sınıf geçeceksiniz.

Sulhi DÖLEK

Adam Tuzlama

Bir işkembe çorbası nasıl yapılır?

Bilhassa kafayı bulduktan sonra yediğiniz meşhur işkembe çorbasının nasıl yapıldığını tarif edeceğiz... İçi kaldırmayanlar yemesinler...

Bir kere işkembe çorbası malûn olduğu üzere işkembeden yapılır... Fakat bu işkembenin ne işkembesi olduğu önemlidir... Ekseriya koyun işkembesinden yapıldığı söylenen çorbanın başka hayvanların işkembesinden yapıldığı yapılan biyolojik denemelerle meydana çıkmıştır... İşkembe ele alındıktan sonra hortumla bir müddet yıkanmalı ve üzerindeki kirler atılmalıdır... Sonra ege ile işkembenin üstü bir kaç kişi tarafından ve bir kaç saat kazanmalı, işkembe pırıl pırıl, bembeyaz olmalıdır... Yapan kim?... Neyse biz temizini anlatalım da vazifemizi yapalım... Daha sonra iç yağ ile kaynayan kazana atılan işkembe foku foku kaynayınca kadar kazanda pişmeli ve öbür yandaki kızgın karabiberli yağa batırılıp kıyılmalıdır... İşkembeyi kıymak da bir marifettir... Çünkü ekseri işkembe

cilerin dikkat ederseniz ellerinin parmakları noxsandır... Bunun müstetirlerinden zevkle yendiği söylenir... Kıyılan işkembe bir tarafa, biherli yağ bir tarafa, sarımsak bir tarafa konup üçü bir kepe ile kâselere boşaltılır... Ve işkembe çorbası halinde kıymetli müşterilere sunulur... Kendi yağından, şirdenli, damardan gibi lâflar palavra olup, işkembe çorbasını veren usta bildiğini okur...

HAYATI

Hayatı; beyin, kokoreç, işkembe, tuzlama arasında geçen Adem, babadan kalma işkembecilik mesleğinin büyük yıldızlarından olup onun yaptığı şirdenli işkembeyi bir yiyen bir daha yemez... Çünkü içizde minasebetsiz maddelerden en kötüsü bulunur... Belediye zabıtasının hep gözünden kaçmasını beceren Adem Tuzlama, Balık pazarındaki işkembeci dükkanını son günlerde lüks bir hale sokmuş ve fiyatları iki misline çıkarmıştır... Eski dükkanın tavan arasında doğan Adem'in burnuna ilk gelen koku işkembe kokusu olup o günden beri başka koku tanımaz... Babasının ölmünden sonra kokoreç kesmekten patronluğa geçen Adem, öbür kardeşlerinin işkembeciliği küçük bulduklarından hisselemini vermiş ve işkembeci dükkanının üstüne oturmuştur... Bu arada Fatma adında bir kadınla evlenen Adem, üstünün fazla işkembe kokmasından huylanmış karısından ayrılmış ve kendini dükkanına ve mesleğine vermiştir... Fatma'dan olan iki oğlu İlyas ve Ramazan dükkanda hem garsonluk yapmakta hem de kokoreç kesip baş ayıklamaktadırlar... Son günlerde birden fenalaşan Adem, işkembe kazanına düşmüş ve az daha dalgınlıkla müşterilere çorba halinde verilecekken canını zor kurtarmıştır... Şimdi kasada oturuyor...

Suavi
Sualp

LUKS YEMEK NEDEN OLDU?

İşkembe çorbasının bilhassa sosyete de çok tutulması son zamanlarda sosyete mensup kimselerin çok rakı içerek midesini bozmasından dolayıdır... Çünkü sarımsaklı işkembe çorbası nedense mideyi şıp diye düzeltir... Buna Avrupalı doktorlar şaşmakta ve işkembeyi ilaç olarak kullandıkları satmayı düşünmektedirler... Fakat çorba halinde olmayan işkembe ve bilhassa içindeki iptidai maddeler olmadan bir şey ifade etmez... İşkembe çorbasının bütün mânası çok iptidai olarak pişirilmesinden ileri gelmektedir... Dükkan ne kadar lüks olursa olsun, servis ve garsonlar ne kadar modern olursa olsun, işkembe çorbası işkembe çorbasıdır... Beş liraya gidip kazık yemekten bir kenardaki işkembecide çorba içmek daha iyidir... Çünkü işkembe temizlendikçe hayatıyeti ve kıymeti kaybolur...

Eski padişahlar bile işkembe çorbası içmeden sefere çıkmazlardı... Bilhassa Deli İbrahim'in sarayda hususi işkembe çorbası ocağı açtığı ve eliyle tuzlama yaptığı, baş ayıkladığı söylenir... Bizde işkembe çorbası içmeyi erkekten saymazlar... Onun için işkembenizin kıymetini bilelim ve elimizdeki bu serveti ve sanatı yabancılara kaptırmayalım...

Umum İşkembeciler Derneği adına:
Adem Tuzlama

Rudi Schtral

Düğme

ÇEVİREN:
F. GÜMÜŞ

— 1931 yılında Schecin'de doğan Rudi Ştral, Doğu Almanya'nın en tanınmış genç mizah yazarlarından. Yohanes Behr Edebiyat Enstitüsünü bitirmiş olan genç yazar 8 yıl askerlikten sonra «Oylenspiegel» mizah gazetesinde redaktör olarak çalışmıştır. «Ştalarberg'e Hücum», «Aralarından Biri Susmadı», «Ne de Olsa Tümümüz İnsanız» isimli hikâye kitaplarının yazarıdır. «Yedek Kahraman» isimli bir film senaryosu ile «Nölkenau Prensi» isimli bir de romanı vardır. Schtral, aşağıdaki hikâyesinde, demirperde ülkelerinde sık sık rastlanan program enflasyonunu hicvetmektedir. —

ÖNCEKİ ziyaretlerimin hiçbirinde bakanı olur olmaz nedenlerle rahatsız etmemiştim. Bunu kendi de bildiği için, dostça kabul ederek sordu:

— E, derdiniz nedir bakiim?
Kısaca anlattım. İki aydan beri yaka düğmesi arıyordum.
Bakan dertli dertli içini çekti:
— Öyle mi? Gerçekten üçüncü bir durum. İyice aradınız mı? Kıyıya köşeye düşüp kalmış olmasın?
— Yanlış anladınız beyefendi, dedim. Kaybolmuş yaka düğmelerimi aramıyorum. Piyasada düğme bulmak mümkün değil!
— Öyle mi?...

Bu konuyu hafif sanayi yönetmenlerine duyuracağına söz veren bakan, sözünü de tuttu. Hemen ilk toplantıda sanayicilerden biri, «Bir düğmeçiğin eksikliği, vatandaşın iki yakasının bir araya gelmesini engelleyebilir» diyerek, bakanı açıkça destekledi.

Bakana söylediklerimi, ertesi gün harfi harfine gazetemim başyazısında okudum. Daha sonra düğme konusu ısıncı bir mizahla, sahnelerde ele alındı. Daha sonra da olaylar birbirini kovaladı.

Patent dairesinden, yedi türlü düğme icat edildiği açıklandı. Bunlardan altısı çeşitli yaka, biri de otomatik bir düğme makinasına aitti. «Lama» isimli köy kuruluşu, bazı değişiklikler için büyük yatırımlar yaptı. İ. P. Bötger isimli kuyumculuk müessesesi de kampanyaya canla başla katılırken, hafif sanayi örgütü önemli tedbirler aldı. O güne kadar anı sanı duyulmamış bir tarihçi de, yaka düğmesinin menşei ve dünya siyaseti üzerindeki etkisine dair yaptığı inceleme dolayısıyla ün saldı. Tanınmış bir bestekâr, yaka düğmelerini konusunda bir süit yazdı. Üstelik bu süitin büyük müzikal değeri olduğu da belirtildi.

Bütün bunlardan cesaret alarak, beni bir kaç kere eli boş döndüren o düğme dükkanına tekrar gittim.

Bak sen... Dükkanın yönetmeni o güne kadar hiç görmediğim bir saygı ile tezgâhtarlara:

— Beyefendiye yaka düğmelerini gösterin, dedi ve bana dönerek: «Hangisinden arzu ediyorsunuz?» diye sordu.

— Boynuma batmasın da, dedim, hangisi olursa olsun.

Öntüme üç sandık yaka düğmesi getirdiler. Hafif ve renkli madenlerden, kıymetli taşlardan, ağaçtan, porselenden, meşin, aynalı düğmeler dolu koca koca üç sandık!

Gördüklerimin karşısında soluğum kesilmişti! Dükkanın yönetmeni:

— Çok alırsanız, indirim de yapabiliriz, dedi.

— Bana sadece düğme lazım, dedim.

Sonra karşımdakinin hayâl kırıklığına uğradığını görünce:

— İki tane de alabilirim, diye düzelttim önceki sözlerimi.

Tam bu sırada dükkanın önüne gelen kamyon, bizim söylediklerimizin gümbürtüye gitmesine sebep oldu. Adam korkuyla:

— Ne getirdiniz? diye sordu şöföre.

— Düğme... Haydi faturayı kesin de gideyim. Daha bir vagon düğme taşıyacağım!

Öntüme başka bir düğme sandığı sürülmeden dışarı fırladım. Yolda, istatistik dairesinden bir gazeteci arkadaşla rastladım. Düğme bulup bulamadığımı sordu.

— Bir sürü, diyerek yürüdüm.

Yalan söylemişim ama eve varınca arkadaşımı aldatmadığımı anladım. Çünkü karın pazardan ve sebzeçiden bir kaç düzine kolleksiyon düğmesi almıştı.

Düğmeden bıkkınlık geldiği sırada okuldan dönen oğlum da:

— Eğer bir fabrika günde doksan bin düğme yaparsa, adam başına ayda kaç düğme düşer? diye bir soruyla karşıma dikilmez mi!

Transfer mevsimi gelmeden futbol piyasasında büyük paralar dönmeye başladı. — Gazeteler —

Kâğıt kalemi alıp başladım hesaba. Başladım ama içinden çıkabilirdim. Çık bakalım!

Sabah olmasıyla beraber yine bakanı ziyaret etmek için kuyruğa girdim.

— Evet, dedi bakan. Düğme bolluğundan haberim var. Sorumlularından derhal hesap sorulacaktır! Yalnız...

— Evet, yalnız?...

— Sağda solda ileri geri konuşmuşsun galiba...

Düğme bolluğundan bazı yerde şikâyet eder tarzda konuşmalarım olduğunu hatırlayarak başımı öntüme eğdim.

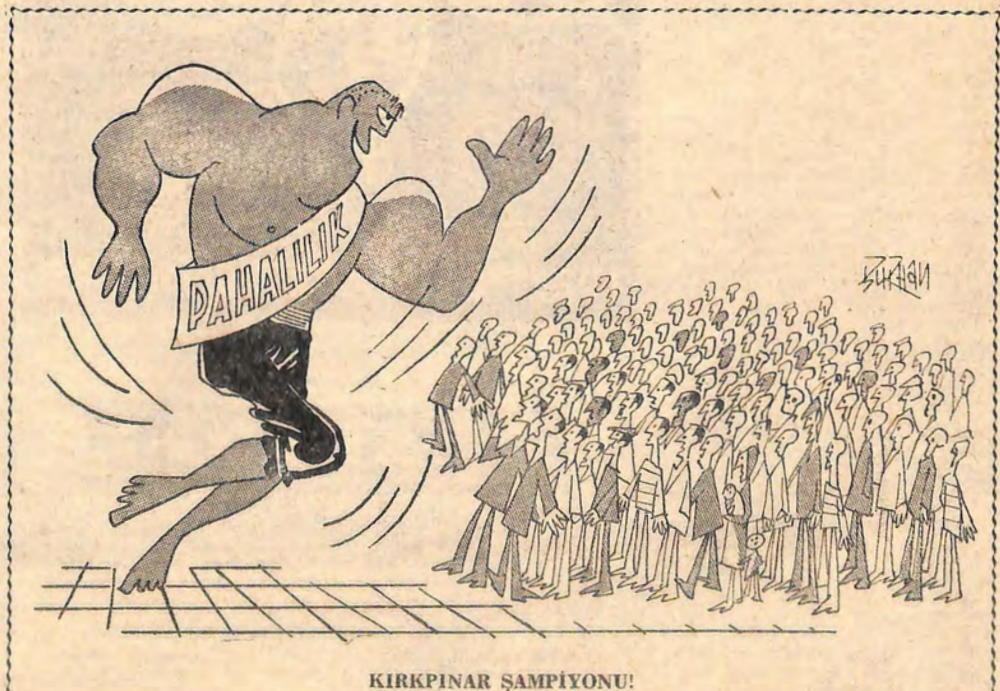
— «Sineği fil yapmak ayıp şey» demişsin.

— Kötu bir maksadım yoktu, dedim. Yerli yerinde söylenmiş bir söz.

Köprüreker yumruğunu masaya indirdi bakan:

— Siz gazetecileri memnun etmek mümkün değildir zaten! Şimdi de sineği fil yapma şikâyeti... Fakat konuşmanıza fırsat verilmeyecektir. Zira az önce filden sinek yapmak için tecrübeler başlandığını haberdardım. Buna da itirazınız olamaz ya!

Çeviren:
F. GÜMÜŞ

KIRKPINAR ŞAMPİYONU!

Sonra, konsolun çekmecesinden çay bardaklarını almaya gittiğinde, söylediklerini, bu kez müzikli olarak söyledi:

— Kitaaaap yooooook... Şimdi çay var.
— Şey Mübeccel baci, ben çaycıyım zaten. Aşama kadar bi çay içirim, bi çay içerim, belki otuz bardak...

Kadın yine müzikli olarak konuştu:

— Bu çaaayy, başkaaa çaaay!... Bardakları, mangalın yanına bırakıktan sonra, Ârif onbaşının dibine oturdu. Gözlerini çakmak çakmak açarak:

— Salak, dedi, dünyanın salağı... Nasıl olsa ben bi çocuk yapmaya garar verdim, var bunun babası sen ol.

— Nee? dedi Ârif onbaşı.
— Çirkin miyim senin şişgo avradından?

Titriyordu Ârif onbaşı. O, ayaklarının içinden sel akıp giderken bile böyle titrememişti.

Kadın tekrarladı:
— Hi, söyle çirkin miyim?
— Ârif onbaşının burnunun dibine dek sokulmuştu:

— Baksana şu etime buduma, kırk gişi yoluma gurban olmuş amma, ben isemiyorum. Sen ol çocuğumun babası.

— Ben babayım, dedi Ârif onbaşı.
— Bi daha ol...
— Olmaz...
— Niye?

— Vallaha billâha olmaz. Sen Hayri ağamın avradısın, olmaz.

— Lan ölünce Hayri ağa ayrı bir mezer, sen ayrı bir mezer, ben ayrı bir mezer.

Kollarını Ârif onbaşının boynuna doladı.

— Yapma, dedi Ârif onbaşı, yapma...

— Yapacam...

— Yapma, vallaha biz de erkeklik...

— Göşder erkekliğini...
— Günah Hayri ağama...
— Bana günah deel mi?

— Günah, hepimize günah.
Kadın onu, henüz biraz önce çıkmış olduğu sıcaklığı geçmemiş yatağın içine sürükledi...

— Çay içmiyecen mi? dedi Mübeccel.

— Yok, dedi Ârif onbaşı.
— Gızdın mı gurban olduğum?

— Yoo... Günah ettik.
— Herkes her gün ne günahlar ediyor.

— Bizimkisi büyük günah.

— Aldırma... Hadi hadi, dolduruyum bir bardak çay iç. Ne güzel demi çıkmış.

— Kitabı ver ben gidiyim...

— Sen inanıyor mu Allahını seversen o kele. Ben bildim bileli bulur defineyi. Her seferinde, tamam, iş bir çıkarmasına galır, ondan sonra fasa fiso. N'oldu lan define? Cevap hazır, bi dene başga buldum ki, bu sefer tamam.

— Ama bizimki bu sefer tamam...

— Çok daha götüştünüz bu rüyaları, cook... Sen esas defineyi şimdi buldun, nasıldı?

Ârif onbaşı cevap vermedi:

— Hi, nasıldı? dedi kadın tekrar. Define gibi deel mi? Kelin yanında yatar da define hiç habarı yok. Tabii, gendi çıkaramazsa defineyi, iş de böyle elâlem kolaylıkla çıkarır.

Ârif onbaşı:

— Sen şimdi bu yaptığından hiç üzülmüycen mi? dedi.

Mübeccel, çay bardağını uzatırken:

— Niye üzüliyorsun? dedi. Ben kadın deel miyim? N'erem eksik öteki kadınlardan?

Başını kıvrıdı Ârif onbaşı:

— Vallaha sen ne dersen de, heç eyi bişey yapmadık.

Güldü kadın:

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Bu işi bi gişiyen yapdın mı adın orusbuya çıkmaz, dedi. Sen de korkma, senin içinde bişey yok. Her erkek avradına bi kere ihanet eder.

— Ben şimdiye kadar hiç etmemişdim.

— Ettin işde bi kere.

— Ettik bi kere...

— İdsersen başga zaman da ederik.

— Olmaz...

— Niyeymiş? Ya çocuk olmazsa?..

Ârif onbaşı neyi düşünsün bilemiyordu. Şayet ilerde bir çocuk doğarsa, tıpatıp kendine benzeyeceğini mi. Hayri ağasına ettiği kötülüğü mü, karısına ettiği ihaneti mi, cehennemde kül gibi yanacağını mı?

Kadın:

— Goyum mu biraz daha şeker? dedi.

Ârif onbaşı, bardağı ağzına götürmemişti daha. Bardağı ağzına götürdü, bir yudum çekti. Sonra, Mübec.

cel'in gözlerine baktı. Kadın gülmüsedü... Hani, hoşuna da gitmemiş değildi Ârif onbaşının. Bir kez, karısından çok üstündü bu kadın. Bugüne dek, karısında hiç görmediği, duymadığı bir haz duymuştu bu kadından. Ama, ah şu işin içinde Hayri ağası olmasa...

Kızdı Hayri'ye:

«Ulan Hayri ağa, dedi, ne vardı yanı şu işi sıkı dutsan da elâlemi günaha sokmasan.»

Kadın, bir eski bohçanın içerisinde den kara kaplı kitabı çıkardı, ö-nemsiz bir şeymiş gibi orta yere attı:

— Al, dedi.

Ârif onbaşının gözünde bu kara kitap da ufalmıştı şimdi. Sanki, Kel Hayri'nin namusuyla beraber, kitabın da namusu gitmişti.

— Bunu daha ilkin doğru dürüst versen olmaz mıydı? dedi.

Kadın kızdı:

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 - 86)

Akbaba

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

SATILIR : Ergin Ortaç, Yaşlı İşlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. **ABONE BEDELİ :** Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 lira. **IDARE YERİ :** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul **Telefon :** 23 18 11 **Fiyatı :** 125 kuruştur.

— Ulan sen ne biçim erkeksin be? dedi. Başgısı olacaktı, şimdi kul köle olurdu bana, bi daha ne zaman geliyim derti? Amma sen salaksın... Eyi, bu salaklığın daha eyi. Heç olmazsa kimseye ağzından bişey çılatman. Ben zaten ondan seçtim seni... Bi Zekeriya vardı amma, gözüme hiç dutmadı. Biliyon mu daha ilk bu eve girdiği gün sulanmaya başladı bana Kel dışardayken, golumu duttu. Ben de bi zumcuk çekdim alının ortasına, çopur suratlı it... Yarın bişey olsa, gedecek oturacak gavenin orta yerine, çopur suratına bakmadan, ben falancaylan falan falan ettim diyecek. İtir, der. Amma sen demen, kimseye demen...

Ârif onbaşı:

— Ben gidiyorum, dedi.

Kadın, ceketini uzattı:

— Eyice gurumamış amma, eskisinden eyi, dedi.

Ârif onbaşı, ceketini giydi:

— Eyvallah, dedi.

Kadın onu kolundan yakaladı:

— Yok salak da deelsin sen, köselesin kösele, dedi. Lan insan heç biraz evvel yatağa gıcaklaştığı gından böyle mi ayrılır, bir öpsene beni.

Ârif onbaşı, bir görevi yerine getirir gibi öptü kadının yanaklarından:

— Eyvallah, dedi...

— Hayri ağa selâm söyle... Eyi de, uyuyor de, derdi, şikâyeti yok de!

Ârif onbaşı arkasına bakmadı, ama içinden:

— Ah ulan şu avrat milleti, dedi. Sonra kendi kamsı geldi aklına.

Kendi karısı, Fidan böyle bir şey yapsa öldürürdü. İnsan ne için yarırdı, hele hele, bir fakirin nesi vardı dünyada dört elle sarılacağı, evi mi, apartmanı mı, hanı mı, hamamı mı, çifti çubuğu mu, sadece namusundan başka. Evet, fakirin sadece namusu vardı. Şimdi kimbilir Hayri ağası yolu gözliyor:

«Bu oğlan da nerede kaldı?» di-yordu.

Ama niye, Kel Hayri ona:

«Acele etme» demişti? Yoksa, biliyor muydu karısının bu yollu bir kadın olduğunu? Ama bile bile, yok canım, hiçbir erkek karısının ho-vardasını kendi eliyle eve göndermezdi.

İçinde tatlı bir rahatlık vardı. Karısı bildi bileli böyle şişman değildi ama, zayıf olduğu günlerde de Mübeccel kadar ateşli bir kadın değildi. Kimbilir, belki de çocuk çocuk onun ateşini söndürmüşlerdi. Yoksa, kadın olarak bir fark yoktu aralarında, Mübeccel bir kaç yaş daha gençti hepsi o kadar. Kahve de bir gün birileri «kısır kadın» konusunda konuşmuşlardı ama, pek kulak vermemişti. Çünkü, sevmezdi böyle konuşmaları. Her zaman kendi kendine:

«İbadet de gizli, kabahat da» derdi.

Ama, şimdi bu gizli kabahatın da günahı vardı. Yaşlı da olsa, Kel Hayri arkadaşları sayılırdı. Arkadaşının karısıyla bir yatağa girmişlerdi.

— Allahım, sen benim günahları mı affet! dedi.

Bit gibi biri bitti yanında, istahla bir:

— Âmiin! çekti.

Zilzurna sarhoştı bu âmin'i çeken.

— Bak gardaş, dedi Ârif onbaşıya, ben günahkâr bir gulum... Oyle günahım çok ki, ühüü belki de öteki dünyada günahlarımı taşımak için sekiz on melek görevlendirecekler. Amma biraz evvel öyle bir iyilik yaptım ki, deme getsin. Bir kedi yavrusunu boğulmaktan gurtardım. Tam lüğümün içine düşüyordu, atıldım ve gurtardım, millet de yaşaaa bravo diye bağırdı.

Ârif onbaşı, sarhoşun elinden zorla omuzunu kurtararak yoluna devam etti. İçindeki ezikliği bir tirlili

atamıyordu. Eziklik, biraz önceki zevki unutturmuştu bile ona. Caddeye çıktı... Eli, arka cebindeki ispiro şişesine değdi. Tekrar Kel Hayri geldi aklına:

— Lan be, dedi, tut ki, bu Mübeccel dedikleri bi bar gızı, bi kötü avrat. Ben de varmışım yanına bi sefer, ne var bunda? Hem kendi Zekeriya denen adamla da nerdeyse mercimeği fırına verecekmiş, sadece Zekeriya'nın geveze oluşundan korkmuş.

İçine bir rahatlama çöktü:
— Benim ağzım sıkı, heç kimseye, heç bişey demem. Hayri ağaya da bişey demem, olur biter...

«Ya Mübeccel tutup Hayri'ye bişey derse? Senin iyi bildiğin arkadaşın o gün eve gelince neler yaptı.. derse? Ya, yayarsa etrafa, garımdaki çocuk Arif onbaşındır diye? Bu çocuğun babası gavede ayaklıdır, gidin, filanca gavede bulursunuz kendini derse?»

«Lan nereden girdik bu için içine bel!»

«Cababat anamda, beni kız doğur saydı olmazdı bu işler.»

Kel Hayri'nin dükkânının bulunduğu sokağa girince bir şey belli etmemek için heyecanını iyice yemeye çalıştı. Dükkânın önüne geldiğinde, dükkân tahtalarının tümünün kapanmış, yalnız bir tanesinin açık olduğunu gördü. Bir insan geçecek kadar aralıktan içeriye girdiğinde, Kel Hayri'yi masanın üzerinde, üzerine eski bir kaput çekmiş olarak buldu.

— Hayri ağa, dedi.

Ses çıkmadı Kel Hayri'den.

Bir daha:

— Hayri ağa! dedi. Yine cevap alamadı.

Kaputun ucunu kaldırdı. Sızmıştı Kel Hayri. Ağzının ucunda da, bilmem hangi dikişten arta kalan küçük bir ip parçası vardı. Acıdı Kel Hayri'ye. Oradan bulduğu bir iki eski ceket de üzerine attı. Kara kaplı kitabı sandalyenin üzerine bıraktı ve dükkânın elektrikliğini söndürdü. Çıktığı aralığa da, tahta parçasını geçici olarak yerleştirdi.

— Maşallah, dedi. Avrâdı orada, bu burada mışıl mışıl uyuyorlar. A. yakta olan Arif onbaşı var. Görevi, onu memnun etmek, bunu memnun etmek...

Eve geldiğinde kimbilir gecenin saat kaçydı. Çok geceler, define için sağa sola gittiğinde böyle geç geldiği olmuştu ama, nedense bu gece kendisini suçlu hissediyordu. Sanki, biraz sonra, karısı kapının arkasından fırlayabilecek, tutacak kendinin yakasından:

«Ulan benim nerem eksik ondan? Ha, nerem eksik? Sen nasıl benim üsdüme gül koklarsın? Kokladığın da gül olsa, deve diken. Deve diken... Ardından kendi göğüs bağrını yırtıp mahalleyi uyandırırsa...»

Ayaklarının ucuna basarak kapının mandalına yapıştı. Dilber uyan- di:

— Baba, dedi.
— Benim gızım. Uyumadın mı?
— Uyumadım.
— Niye?
— Heç!

Rabia nine atıldı oradan:

— N'olacak, dedi, sevdalandı. İlkin havalandı, sona sevdalandı.

— Nene, dedi Dilber.

— Ne nenesi gız, yattığından beri, çocuk beşşığı gibi, bi o yana, bi bu yana, gözüne uyku girmede ki. Körolası, beni de uyutmadın, boyuna Mamid'ımı getirdin aklıma. Dedim de uyuyamazdı böyle. Alışmış küllüha odun kütüklerinin üsdünde uyumaya, böyle yumuşak yatağa gelince uyuyamazdı, batardı ona yatağ. Ah rahmetli, bi gün uykusu eyicene kaçınca, getdi avludan bi goca kütük getirdiydi yatağın içine.

«Lan herif, dediydim, n'olacak lan bu kütük?»

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

İlk insanlar

Rus bilginleri, heyecan uyandıracak yeni bir keşifte bulunmuşlardı. Onlara göre, Âdem ile Havva Rus'tu!

Yabancı bir gazeteci:

— Ben de aynı kanıdayım, dedi.

Bilginler hayretle sordu:

— Sahi mi?

— Evet. Çünkü Âdem ile Havva'nın hiçbir şeyleri yoktu. Geceleri toprak üstünde yatarlardı, karınlarını sadece bir elmayla doyururlardı ve buna rağmen kendilerini cennette sanırlardı!

Peki, hasta?

Hector çok ağır hastaydı ve ölmekten korkuyordu. Doktoru ona güven vermek isteyerek:

— Size yazmış olduğum ilaçları alacaksınız, yarın yine sizi gelip göreceğim, dedi.

Hector içini çekerek:

— Ama ben, doktor, ya ben sizi görebilecek miyim yarın? diye sordu.

— Tam benim tipim... Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve... çarpıcı!..

Pazarlık

Bir kadın ünlü bir ressamı giderek:

— Portremi kaç yaparsınız?

diye sordu.

— Beşbin frank, dedi ressam.

— Ya yedi yaşındaki oğlumun portresini?

— O da aynı fiyata.

— Nasıl olur, o beniden çok küçüktür!

— Bunun hiçbir önemi yok madam.

— Öyleyse, bir tuval üzerine çahşın z. onu düzlerime alacağım.

İşi ne?

Nişanlısının evine ilk defa giden delikanlı, duvardaki portrelerin arasında bulunan yakışıklı bir erkek resmini göstererek sordu:

— Kim bu adam?

Müstakbel kayıvalide cevap verdi:

— Ailemizin kurucusu.

— Anhyorum ama ne iş yapar?

— Söyledim ya, bizim onyedi kişilik aileyi kurmuştur.

— Anladım, dedi delikanlı, ama anlatamadım galiba. Günlükleri ne iş yapar?

Yazısız

— Nişanlımız olacak zıppe bütün vaktini deniz altında geçiriyor demek?..

Kahve

Deli, arkadaşının ikram ettiği kahveyi reddetti:

— Kahveyi içince uyuyamıyorum...

Arkadaşı hayretle yüzüne bakarak:

— Sana daha garibini söyleyeyim mi?... Ben de senin aksine uyuyunca kahve içemiyorum!... dedi.

Ne yapacak?

Bir kadın, sokakta oynamakta olan bir kıza:

— Günaydın, dedi, sen uslu bir kız mısın?

— Evet madam.

— Annene karşı nazik davranıyor musun?

— Evet madam.

— Sofraya oturmadan önce ellerini yıkıyor musun?

— Evet madam.

— Okulunda iyi çalışıyor musun?

— Evet madam.

— İlerde ne yapmak niyetinde sin?

— Sokakta kendi kendine ve uslu uslu oynayan küçük kızları böyle sorular sorarak rahatsız etmek niyetindeyim.

Haydi canım

Tel üstünde bisikletle gösteri yapan cambaz, bir yandan pedala basarken, bir yandan da elindeki kemam çahıyordu.

Heyecandan soluğu kesilen madam Durand:

— Harikulâde bir şey bu! diye bağırınca, kocası:

— Haydi canım, dedi. Yahudi Menuhin'in çaldığı kemanı yanın-

da bununki sıfır kahr!

Hastahğın adı

İki antikacı konuşuyordu. Biriri sordu:

— Annen nasıl?

— İyi.

— Baban?...

— O da iyi.

— Kızkardeşin?...

— İki ay önce öldü!

— Nesi vardı?

— Pek bir şeyi yoktu zavallinin. XIII. Louis'den kalma küçük bir konsolu, bir Renoir'ı ve bir de Picasso'su...

Piyango

Bir meyhane masasında dertli dertli içkilerini yudumluyorlardı. Biri:

— Evlilik, bir piyangodur azim, diyordu.

— Hiç de değil, diye cevap verdi arkadaşısı. Piyangoda insan az da olsa bir kazanma şansına sahiptir. Oysa evlilikte hiç kazanılmaz!

Hangisi?

Karı koca münakaşa ediyorlardı. Sonunda erkek:

— Evet, kadın evliliğin erkeğinkinden güzel olduğunu kabul ediyorum, dedi.

— Tabii...

Erkek cevap verdi:

— Hayır, sun'!

Dünya Karikatür/eri

YAZISIZ

YAZISIZ

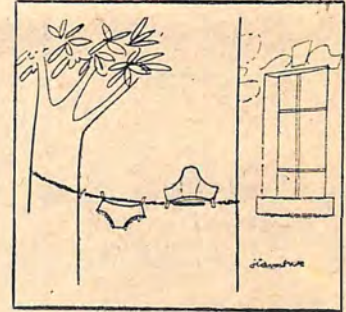
— ANLADIK, SENİNKİNİN ARABASI VARSA, BENİMKİNİN DE KOCAMAN BİR GEMİSİ VAR !...

— BENDEN BİR İŞ İSTEME BABA... ŞU ANDA ELLERİM MEĞGUL !

— NASIL OLMUŞ TADI ?.. FİYATI ONA GÖRE YAZACAĞIM !..

YAZISIZ

— SAKIN KIPIRDAMAYIN.. UYUMAK ÜZERESİNİZ !..

YAZISIZ

— DİKKATLİ OLALIM. KADIN AVELARININ EN TEHLİKELİSİ KOMİK ERKEKLERDİR !..

— BU YILKİ İÇMELER ONA ÇOK İYİ BELDİ !..

— YOO, BU KADAR HAKARETE DA.. YANAMAM.. BEY BANA HİÇ BAKMIYOR !..

— YOLDAAN !.. KLÂKSON ÇALDIĞIMI DUYMUYOR MUSUN ?..

“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istemiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.
- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

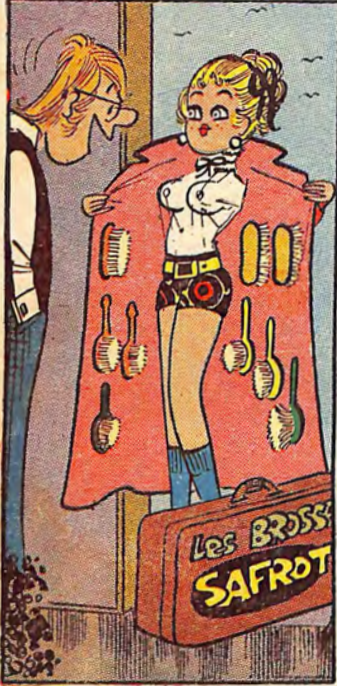
- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülemez.
- Öbür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiyordunuz.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'in 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

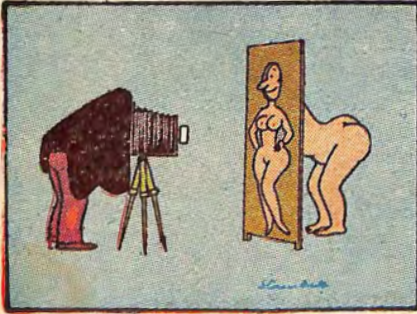
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun:
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 1596 — 87)

AKI

— FIRÇALARIM 5 FRANK .. 10 FRANK
DA GÖSTERİ VERGİSİ !..

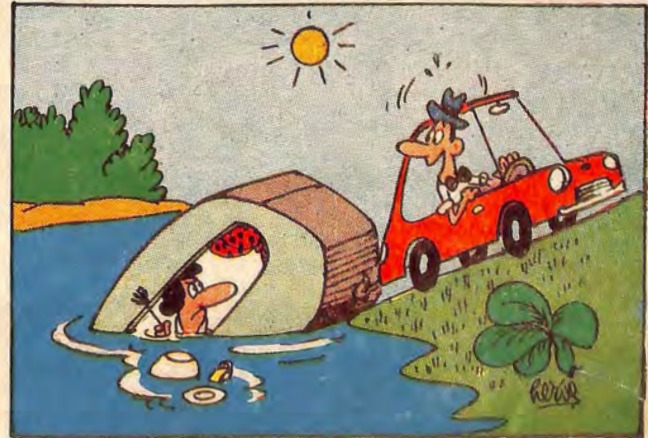
YAZISIZ

— DENİZ GİTTİKÇE DALGALANIYOR ...
— İYİ YA , BİZ DE DALGA GEÇERİZ !..

— HAKKIN VAR ... BACA İYİ ÇEKMİYOR !..

— TAMAM MI ?.. BULAŞIKLAR BİTTİ Mİ ?..